

LIBRĂRIE UNIVERSITĂȚII
Nr. 1396 1978
Exemplar legal.

P. III . 768 .

1-7/1972

24 IANUARIE

Sint momente in viața unui neam, care nu dispar niciodată. Sint momente in viața unui popor care durează, nu cit o clipire de lumină, ci cit o clipire de veșnicie. Poporul român a infăptuit evenimente mari in istorie, luptind pentru fiecare următoare treaptă, pentru fiecare următor obstacol.

Zorii unei Românie moderne i-a pus revoluția lui Tudor, omul cu ochii de șoim, moment urmat peste câțiva ani de revoluția din 1848. Unirea din 1859, a însemnat apoi, împlinirea visului bărbatilor din istorie, a românilor cu nume de voievozi și cu năzuința izbinzii asupra miinilor străine înfipte în moștenirea românilor, despărțiți artificial in teritoriul strămoșesc milenar.

Cind Milcovul s-a dăruit, pentru setea moldovenilor și muntenilor, strigind din suflet numele lui Cuza și „Vivat unirea”, cind „Hora Unirii” era cîntată și jucată pe străzile Bucureștiului, copleșit de fericirea aceleiași împliniri, Al. Ioan Cuza avea să devină un simbol temeinic pas al desăvirării Unirii. Ziarele vremii scriau : ... românii de peste Milcov

avură fericirea a alege pe Prințul Principatelor Unite in unanimitate.”

„Cuza a fost ales la Iași, va fi ales și la București”, „Unirea va fi curind reală”.

„Alexandru Ioan Cuza nu este recomandat de avere sau nume, ci de crezul și faptele sale, că prin el nu învinge un om, ci un principiu, nu dorința citorva ci voința celor mulți.”

Actul unirii din 1859 a însemnat unanimitatea unei dorințe. Anul 1859 a însemnat început. Români au avut nevoie de țara lor, dar mai aveau nevoie și de independență. Desăvirarea unirii a însemnat încă mulți ani de încercări și de lupte.

Izbînda, pe-al cărei drum sint semănat jertfo și sacrificii, a arătat că nu există piedici pentru un popor hotărit să trăiască liber și independent, unit și suveran.

Omagiul nostru îl aducem înaintașilor care cu bărbăție și curaj au apărât glia strămoșească, au durat societății românești temelii trainice, pe care se ridică mărețul edificiu al socialismului.

Forum studentesc

Am ascultat dorințele tale, Pămînt, spuse cu glas de cîntec și doină. Tu ceri apelor, neînșelarea și dai, mustind, rod livezilor. Ascultă, Pămînt, de mult, de tare mult timp, pădurile și frunzele...

A început acolo, într-o primăvară nouă, o poveste despre români. Erau pe culmile munților niște oameni voinici, cu dor de pămîntul și de odrasla lor, dînd piept cu chipeși inarmați și cu scintei în ochii dornici de bogății. Au luptat mult, zile și nopți de-a rîndul, pînă cind soarta a obosit să le țină norocul pe umeri. Dar nu așa se învinge. Au rămas acolo, toți cu obiceiurile, cu bogățiile, povestindu-și durerea din tată-n fiu. Decebal a rămas un titan. Din el s-au născut, ca să răzbească mai departe, copii frumoși cu ochi senini și miini puternice. A început un nou popor. O nouă viață.

S-au rostogolit vremile și-au lăsat din fiecare neam peste pămîntul acesta cite un cuvînt, ci-

te un cîntec, cite o culoare. La fiecare încercare grea, au fost sus, oameni cu frunți senine. A răsunat prin ani glasul lui Bălcescu. L-am auzit toți: „Vrem o națiune!”

La aniversare

Au trecut 100 de ani de cînd, cu calmul oamenilor puternici, Kogălniceanu punea semnul sfînt al libertății deasupra neamului.

Pentru aceste clipe mărețe, cîntăm din suflet: „Eroi au fost, eroi sint încă...”

Au venit însă lerni aspre și gîndurile triste s-au adunat, du-

cind lacrimile, șuvoi, să udoglia. Era o dorință mare, spusă într-un cuvînt: PÎINE!

Flăcările au crescut mari, tot mai mari și 1907 a rămas scris cu roșu, roșu de sînge, roșu de ardoare. Pentru momentele cu rezonanță de ecou in istoria unui neam, pentru clipa cind clopotele sună grav trezirea, înălțăm imn, cîntăm bucuria. E sărbătoare. Cîntăm culorile drapeului, cîntăm independența, cîntăm suveranitatea, cîntăm marile izbînzii ale socialismului.

Îți cîntăm ție, țară, la aniversare. Înălțăm cîntecul, înălțăm dorința — viitorul tău, al nostru. Miine va fi mai senin. Acest MÎINE pe care l-am pregătit și-l pregătim prin fapte de laudă.

Acum, în pragul aniversării, legăm miinile noastre in hora dansului nesfîrșit fără teamă, fără indoială. Sintem o ființă, o ființă increzătoare, a cărui glas se aude puternic in concertul națiunilor.

Lia Lucia Petric
CONSTRUCȚII, ANUL II.

RĂSFRIŢŢERI

-Recensămînt '77-

Acţiune importantă, organizată la nivel naţional, recensămîntul, a polarizat activitatea unui număr mare de oameni ai muncii care au lucrat ca recenzori şi recenzori şefi în toate colţurile ţării.

Pe deplin integraţi în această acţiune politică, studenţii au contibuit din plin la bunul ei mers.

De la studenţii Facultăţii de construcţii, anul I subingineri, am aflat o serie de lucruri inedite.

În câteva zile au reuşit să cunoască oameni cu preocupări diferite, le-au aflat gîndurile şi preocupările lor.

Gelu Morgovan, de exemplu, a fost faţă-n faţă cu viitorii tovarăşi de muncă: constructorii. Pe strada Deliblată, a cunoscut o familie de muncitori, în care tatăl dusese faima şcolii româneşti de construcţii, peste hotare. Era mîndru de meseria sa, de familie şi de căminul său cald.

Cu emoţie a întîlnit colegii de generaţie, tinerii muncitori, angajaţi puternic în vastul proces al muncii colective, dar la fel de fermi şi conştiincioşi cînd e vorba de viaţa lor personală.

Pe colegul lui Gelu, Florin Zorilă, l-am întîlnit pe strada Lămiţei, care, ca şi Kacsov Otto, a privit întreaga activitate cu mult discernămînt şi a dus la bun sfîrşit munca sa.

Bine s-a descurcat şi Herman Moise care a re-nunţat la timpul său liber revenind pentru a completa formularele celor care la trecerea lui nu erau acasă. Dar mai mult ca orice, recensămîntul a însemnat pentru mulţi studenţi o însemnată experienţă de viaţă. Au văzut oameni, au văzut moduri diferite de viaţă, au fost pentru o clipă mai aproape de cei care îşi pun încrederea în munca noastră, a studenţilor. Au putut astfel să-şi dea seama de uriaşul salt produs în modul de viaţă al poporului nostru, să cunoască îndeaproape realităţile fericite ale zilelor care le trăim.

Recensămîntul, acum la ora centralizării şi prelucrării datelor culese, s-a concretizat ca o vastă acţiune de masă, cu profunde implicaţii politice.

LIA LUCIA PETRIC
Construcţii, anul II

De la colaboratorii din întreprinderi

Muncă, seriozitate, tinereţe

Să vorbeşti despre oamenii care te inconjoară este aidoma a vorbi despre muncă, sirguintă, seriozitate şi tinereţe. Da, tinereţe pentru că în întreprinderea „6 Martie” sînt peste 500 de tineri U.T.C.-işti cuprinşi în 10 organizaţii veşnic în întrecere. Sînt tineri ca mulţi alţii, dornici de a se autodepăşi nu numai în muncă dar şi în alte activităţi în cadrul organizaţiei.

Ii vezi preocupaţi ca ceea ce fac să fie şi mai bine, îi vezi dornici de a participa la concursurile profesionale pe care le organizăm şi tot pe ei îi vezi, copii, în faţa unei mingi de fotbal. E greu să numesc U.T.C.-işti frunţaşi ai întreprinderii. Cîştigătorii concursurilor profesionale Mihalache Vasile (organizaţia III - strungărie), Sinca Ludovic (organizaţia IV frezori) sau Iordache Petru (organizaţia VII sectorul mecanic-energetic) constituie un exemplu de dăruire, de cămin tinerească pentru mulţi alţii. Lunar peste 50 de tineri efectuează cite 12 ore muncă patriotică în sprijinul producţiei. Muncă patriotică am efectuat şi pentru păstrarea aspectului îngrijit al întreprinderii, pentru înfrumuseţarea ei.

Şi fiindcă tot am ajuns la capitolul „destindere” nu pot să nu amintesc frumoasele şi antrenantele reuniuni tovarăşeşti organizate împreună cu alte întreprinderi (Fructus, Tehnometal), de bogata bibliotecă care ne stă la dispoziţie sau de vizionările de filme şi audiţii muzicale pentru care sînt din ce în ce mai mulţi amatori.

...Deşi vara ne-a părăsit de mult nu putem uita nici frumoasele zile petrecute la cabana amenajată de noi la Şag-Timişeni, unde aceiaşi tineri care s-au întrecut în concursuri profesionale de data aceasta au concurat în competiţii sportive: volei, tenis, fotbal.

Şi dacă studenţii timişoreni vor să afle mai multe despre cei peste 500 de tineri din întreprinderea „6 Martie”, îi invităm cu prietenie şi căldură să ne viziteze!

Deci, vă aşteptăm, dragi studenţi!

IOAN ROŞU,
secretarul comitetului U.T.C.
al întreprinderii „6 Martie”

FESTIVALUL NAŢIONAL „CÎNTAREA ROMÂNIEI”

Făuritori şi mesageri ai artei studenteşti

Festivalul naţional al educaţiei şi culturii socialiste „Cîntarea României” - iniţiat de însuşi secretarul general al partidului nostru, tovarăşul Nicolae Ceauşescu - reprezintă un eveniment de seamă, fără precedent, şi în viaţa studenţiei Centrului universitar Timişoara.

Despre existenţa în centrul universitar a unui număr de peste 70 de formaţii artistice şi cercuri culturale care cuprind aproape 1500 de studenţi - artiştii amatori - angrenaţi în această impresionantă manifestare a spiritualităţii româneşti, s-a mai relatat în presă.

Am dori în aceste câteva rânduri, să nu ne referim la asemenea late statistice care sînt, la rîndul lor, concludente în anumite privinţe, ci la acei care, muncind cu elan şi dăruire, contribuie la făurirea şi afirmarea artei studenteşti timişorene, la menţinerea acestui fenomen cu bogate valenţe educative pe linia înalţelor cote valorice atinse în ultimii ani de studenţii noştri la toate competiţiile artistice la care am participat pe plan naţional şi internaţional.

Deşi sub aspect strict axiologic nu ne putem exprima în etapa de masă a Festivalului pe care o parcurem decît în mod mai mult sau mai puţin avizat acest act urmînd a fi definitiv competent şi eficient (sperăm) de către juriul începînd cu etapa pe centru universitar din luna martie a.c. multe elemente privind participarea studenţilor, a cadrelor didactice şi a specialiştilor în domeniu la realizarea conţinutului programelor de măruri - întocmite minuţios, în momentul lansării Festivalului, de către comitetele de partid, consiliile educaţiei politice şi culturii socialiste şi consiliile U.A.S.C. şi A.S.C. de la nivelul centrului universitar, ale institutelor sau facultăţilor - ne sînt deja la îndemînă.

Ne vom referi mai întîi, fără a păstra o ordine preferenţială, la studenţii din mai toate facultăţile centrului nostru universitar care, cuprinşi în formaţii şi ansambluri folclorice, pregătesc sau susţin spectacole de cîntece şi jocuri populare româneşti şi ale naţionalităţilor conlocuitoare din Banat. Ansamblul „Doina Timişului” de pildă, a întreprins, în anul universitar în curs, turnee în judeţul Timiş şi judeţul Caraş-Severin, a prezentat mai multe spectacole în Timişoara şi pentru etapa pe centru universitar - pe baza unui scenariu al asist. univ. Vasile Creţu şi sub conducerea lui Emilian Dumitru, a lui Diodor Nicoară şi a lui Acim Ciucurel - lucrează la spectacolul intitulat „Pe ăst plai curat...”, transpunere, simbolică, prin mijloace folclorice, a luptei poporului nostru pentru independenţă. Grupul folcloric sîrbesc organizat de Liubomir Stepanov a efectuat depla-

sări şi a prezentat în Timişoara cîteva reprezentaţii cu un moment muzical-coregrafic la a cărui punere în scenă au contribuit Zaca Adnagi, Milenco Luchin şi Laza Radovan.

Formaţiile de teatru au înscris în repertoriul recitaluri şi montaje de poezie patriotică şi militantă, piese colaj şi opere din literatura clasică şi contemporană, dintre care amintim: piesa „Bălcescu” (I.M.T.) - autor şi regizor Ilie Constantin, piesa antifascistă „Să nu uităm” de V. Munteanu în regia lui Dan Antoci (Teatrul Naţional), colajul „Pagini de epopee” de studentul Petru Ilieşu, o piesă de Anavi Adam în regia lui Matray Laszlo (Teatrul maghiar de stat) - în limba maghiară, montajul de poezie patriotică în limba germană realizat de studentul Ioan Plevert sub îndrumarea lect. univ. dr. Yvonne Lucuţa, recitalul de piese în limba sîrbă - regizat de Vişeslav Cirici (Studio-ul de teatru „Thalia”) ş.a.

Brigăzile artistice transpun în scenă momente satirice şi pozitive inspirate din activitatea în centrul nostru universitar textele fiind semnate şi interpretate de studenţii Lucia Moraru, Dan Ciurică, Ion Vasile (centru univ.) studenţii Florin Giula şi Ion Nicola (I.A.T.) Telu Ghiţoiu (I.M.T.) şi alţii.

Corurile şi orchestra de cameră a Universităţii, dirijate de lector univ. Damian Vulpe şi lector univ. Doru Murgu, corul Facultăţii de mecanică şi corul Facultăţii de electrotehnică au pe agenda de lucru noi piese patriotice şi revoluţionare, cele ale Universităţii au prezentat şi concerte mult apreciate în municipiul Timişoara şi Satu Mare.

Formaţia de muzică uşoară „Corindon”, sub conducerea studentului Marius Mihalca, a evoluat cu concerte de muzică originală la Casa de cultură a studenţilor şi la Piriul Rece.

Din creaţia proprie citită în cenzurile literare desprindem poeziile patriotice pline de originalitate şi sensibilitate ale studenţilor Mircea Birsilă, Lucia Moraru, Lucian Petrescu, Marcel Sămăntă, Constantin Mărăscu, Mariana Opru ş.a. Cenzurile „Pavel Dan”, „Hyperion”, „Mirabila sămîntă”, „Universitas” - limba germană, „Lătohatár” - limba maghiară şi „H.G. Wells” - de anticipaţie ştiinţifică, au organizat dezbateri privind valenţele educative ale literaturii progresiste, studenţii întîlnindu-se cu scriitori şi critici din Timişoara şi din alte centre culturale ale ţării.

Cineclubul „Gaudeamus”, condus de cineastul Sandu Dragoş, a organizat o cooperacţiune cu cineclubul C.F.R. inspirată din lupta pentru independenţă, studenţii Adrian şi Luminita Drăguţ, Georgeta Vladi, Radu Sebescu, Adrian Stoian ş.a. sînt în stadiu avansat cu lucrul la

alte filme care vor apărea pe ecranul Festivalului.

Studenţii secţiei desen a Facultăţii de învăţămînt pedagogic, îndrumaţi de cadrele didactice ale aceleiaşi secţii şi membrii cercului de arte plastice „Romul Ladea” au vernisat în prezenţa colegilor lor şi a altor tineri expoziţii de pictură şi grafică cu tematică reflectînd lupta pentru eliberarea naţională şi socială dusă de poporul nostru (salonul de arte plastice de la Casa de cultură a studenţilor).

Fotografiile amatori studenţi (Constantin Duma, Gheorghe Tărian, Iosif Berwanger ş.a.) au deschis expoziţii de fotografii-reportaj, lucrează la diapozitive şi fotografii artistice, iar studenţii cuprinşi în cercul de presă publică materiale în toate revistele studenteşti, elaborează lucrări pentru a participa la secţiunea de publicistică a Festivalului, alături de creatorii de literatură.

Amplă şi semnificativă este activitatea cenzurilor de poezie şi muzică, prezenţa pe spectacole la Casa de cultură a studenţilor, a Clubul C.F.R., în cluburile institutelor şi facultăţilor, în cămine studenteşti şi care cuprind studenţi interpreţi şi creatori în mai multe genuri artistice: muzică, poezie, film, dramaturgie, arte plastice etc. Cenzorul revistei „Forum studentesc” cel al Facultăţii de mecanică, cel al Facultăţii de electrotehnică, cel al Facultăţii de construcţii etc. . . . chiar şi cenzorul de cămin). Dintre animatorii principali îi menţionăm pe Marcel Berbecar şi Dinu Poiană.

Nu în ultimul rînd evidenţiem munca perseverentă depusă pentru organizarea şi orientarea vieţii artistice din centrul nostru universitar de către tov. conf. univ. dr. Ion Popa (I.P.T.), asist. univ. Florin Miclea (I.M.T.), lector univ. dr. Nicolae Pitrop, (I.A.T.), asist. univ. Rodica Bărbat şi asist. univ. Viorel I. Boldeanu (U) etc., a activiştilor consiliilor U.A.S.C., Carmencita Corcheş, Liviu Crişan, Valentin Filio, Ioan Budariu etc., a cadrelor de specialitate de la Casa de cultură a studenţilor, Viorel Marineanu, Daniela Dinu, Ştefan Bocorean, Victor Popa ş.a.

În cele ce urmează am oglindit numai o parte din vasta activitate desfăşurată în centrul nostru universitar de către aceia care îşi consacră puterea de muncă şi talentul pentru promovarea artei studenteşti - a artei româneşti în ultimă instanţă - pe planul generos oferit de confruntarea naţională „Cîntarea României”.

Lor şi celorlalţi pe care nu îi-am cuprins în această succintă prezentare - le urăm tradiţionalul „Succes deplin!”

VALERIU PANASIU,
directorul Casei de cultură
a studenţilor

consemnări

Primul care a spart gheaţa în acest an a fost... Cenzorul Construcţii-Arhtitectură. Afişe scrise simplu, dar atrăgător. i-a strîns pe iubitorii muzicii şi poeziei în holul, atît de primitiv al căminului IC. Nu au avut parte de o realizare tehnică deosebită. Dar cei prezenţi s-au simţit într-adevăr bine. De ce? Să încercăm să ne explicăm:

Cornel Neamţu, Mircea Manole, Ghiţă Cuteanu-un original Sucea-, au descoperit frunţile în-nourate după sesiunea din decembrie. Momente din veritabil umor, pline de dinamism şi virtuozitate a interpretării. Carmen

Streza, cu aceeaşi voce excepţională, a oferit momente lirice, urmate de prezenţa lui Valentin Tuniski, amintind de Ciprian Porumbescu şi Bach.

Intr-un evident progres, Nicu Ştefan şi Duşcu Marineaş (în sfîrşit putem să le scriem corect numele!) cu interesante compoziţii proprii. Fără emoţii au evoluat bobocii: Lucian Bilei şi Nelu Fărăşescu într-un număr original şi foarte aplaudat. În limba maghiară a cîntat sensibil şi frumos Otto Szász. Ca de obicei, la înălţime grupul invitaţilor: grupul „Antares”, Adrian Floruţă şi Marcel Negru. Pentru cunoscători surprinzătoare apariţia doar în calitate de comentator a lui Marcel Berbecar, sufletul cenzurii şi un apreciat folkist. Deocîndată el

a predat ştafeta inimosului Petrică Fişteag, cel care împreună cu Popa Ştefan se profîtează ca un adevărat şi priceput „om de după ceareaf”, adică realizator al proiectelor de diapozitive cu care se prezintă spectacolul. S-ar putea spune că a fost o şedinţă obişnuită de lucru şi aşa a şi fost. Ceea ce a făcut-o să capete noi valenţe a fost entuziasmul cu care s-a lucrat. E bine aşa! E un semn că în curînd vom vedea şi ceva mai frumos. Au fost. Şi mai bune şi mai rele. A fost o manifestare utilă în spiritul şi nota obişnuitelor cenzurii de cămin.

Sîntem siguri că la viitoarea apariţie vom spune cuvinte şi mai frumoase. Mai ales că vremea sesiunii e departe...

I. P.

Din ce în ce mai bine...

A-nceput așa: membrii Consiliului UASC au stat de vorbă cu fiecare membru din Consiliile ASC pe facultăți, cu o serie de studenți din anii de studiu. Le-au cerut să facă aprecieri și propuneri, să le dea sugestii. Iar când s-a analizat activitatea comitetului de club, problema s-a dezbătut în amănunțime — Rezultă deci tovarăși, li s-a adresat tov. Eugen Grigoriu, secretarul Consiliului UASC, că în activitatea culturală noi ne-am rezumat mai mult la convorbiri, prezentări de cărți. Este bine să organizăm asemenea activități și de acum înainte. Dar trebuie să ieșim odată din acest tipar, care face ca activitatea noastră culturală să fie cam monotonă. Să căutăm și alte forme mai variate, mai atractive.

... S-au adoptat hotărâri concrete, bune. Comitetul de club a început munca pentru îndeplinirea lor, având în permanență sprijinul studenților. Și astfel în activitatea culturală a început

să apară mereu câte ceva nou. O seară literară pe tema „Poezii cîntă partidul”. S-au recitat poezii de diferiți autori români, cit și creații proprii ale studenților.

Și bineînțeles așa cum s-a hotărât s-au ținut și conferințe și convorbiri. Deosebit de interesant a fost ciclul de convorbiri legat de tema educației ateiste „Ce sînt ritualurile religioase” sau „Ce slujește religia?”. Se fac pregătiri în vederea organizării concursului între grupe și facultăți pe tema „Agricultura socialistă”.

Seara se fac repetiții de către formațiile de dansuri populare — în vederea susținerii unor spectacole în deplasare.

Au fost grei primii pași. Și după ce acest început bun a fost făcut, membrii comitetului de club: Gheorghe Budariu, Gheorghe Vidican, Avram Vasile, dau viață și unor idei ce la început păreau irealizabile. Așa de pildă, cineva a propus într-o zi înființarea unui cenaclu.

— Asta nu se poate, au zis unii. Nu avem oameni atît de talentați.

— Dacă vom căuta, vom găsi — le-a răspuns Alexandru Berceanu.

Și într-adevăr oameni pentru cenaclu s-au găsit. Așa se face că deși tînăr, Cenaclu „Mirabila sămînță” a pregătit pînă acum două programe. Unul l-a prezentat în holul căminului 13, iar cel de-al doilea program urmează să-l prezinte în fața studenților de la Institutul Agronomic.

Consiliul UASC al Institutului agronomic din Timișoara analizează periodic activitatea comitetului de club. Desigur, de fiecare dată, constatările au fost din ce în ce mai îmbucurătoare. Membrii biroului nu s-au mulțumit însă cu ceea ce s-a realizat ci au luat noi măsuri pentru îmbogățirea conținutului muncii culturale-educative.

NELU PETRIU

Ansamblul „Doina Timișului” văzut din culise

Se așteaptă intrarea în scenă. Miinile atente ale fetelor fac ultimele retușări la costume. Discută aprins și dezordonat:

- Rodica, hai să încerci costumul.
- Al tău?
- Da.

... S-a adunat în sfîrșit toată trupa. Agitația devine generală. Adrian se hotărăște să înăbușe vîietul coridoarelor. Încearcă să-și facă auzită vîoara. Bala-da lui Ciprian Porumbescu domolește spiritele. Se face liniște. Se nasc ambiții și rivalități. Lui Adrian i se mai alătură doi colegi.

Reînvie vechea atmosferă, un grup înverșunat de dansatori stîrnește praful de pe coridor.

— Mircea, cînd ești dispus să mă înveți și pe mine niște cîntece țigănești?

Mircea ia vîoara de la Adrian. Încearcă să compună ceva. Iși dictează notele cu voce tare.

- Nu e bine.

Nu-i iese nimic.

— Vezi că a doua coardă-i LA, îl ajută Adrian.

— Mircea, să fii atent cînd intră Neli în scenă să i se dea un SOL minor. O apariție întîrziată.

- Silvia, du-te repede să te schimbi!

— Nu cînt astăzi.

— De ce?

— Sînt răcită și nu pot să cînt.

— La ultimul spectacol ai tras chiulul, acum iarăși vrei să tragi chiulul?

— Pe dracu. Asta-i chiul? Știi ce rău îmi pare că nu cînt?

Vă pregătiți intrarea în scenă. Zgomotul a încetat.

Se vorbește în șoaptă sau prin intermediul gesturilor. Cineva aduce saciz într-o cutie de lemn. Fetele se înșiră pe lîngă culise.

- Fă-mi un loc și mie. Vreau și eu.

— Tu nu capeți că nu ai fost cuminte.

Se face din nou liniște. S-a ridicat cortina. Sala este plină. Au dispărut și ultimele picături de emoție.

- Merge bine microfonul din față?

— Nu prea. Se aude slab.

- Curaj, Puiule!

Între două dansuri Alina croșetează.

— Am fost simbătă și duminică în turneu și mi-am făcut un pulovăr. Acum îi fac gulerul.

- O voce speriată de față o caută.

— Alina, ce faci? Hai să începem.

În scenă intră fetele cu un dans oltenesc. Le urmează băieții cu un căluș îndrăcit. Fetele ies din scenă, respiră greu, se grăbesc la vestiare.

- A ieșit bine!

Rid fericite.

„Oltencele” s-au scumăat.

Alina s-a apucat din nou de croșetat. În virtutea inerției, fetele încă mai dansează. Spectacolul se apropie de sfîrșit. Toată lumea se grăbește să-și înapoieze costumele.

- Alina ce mai faci dragă, că doar ai terminat?

— Gulerul, și vreau să-mi fac și o căciuliță.

Spectacolul s-a terminat, se lasă cortina.

- Gata, haideți. Nu v-a ajuns?

Trebuie să stăm puțin de vorbă. Simbătă mergem la Jamu Mare.

Sala s-a golit. Sînt pustii și coridoarele.

Alina încă mai croșetează...

MIRCEA BABA

Electrotehnică, anul I

Cercul experimental de înot subacvatic

În cursul lunii decembrie, din inițiativa Consiliului județean Timiș pentru educație fizică și sport și a Consiliului UASC din Centrul universitar Timișoara a luat ființă cercul experimental de înot subacvatic.

Găzduit de agreabila piscină din cartierul Circumvalațiunii, acest cerc experimental își propune să pună bazele unei noi discipline sportive: înotul

subacvatic. Subliniem deci că nu este vorba de o activitate de agrement ci de obținerea unor performanțe sportive. Acest lucru este ilustrat de programul intens de antrenamente la bazin (4 ore/săptămînă), de alte acțiuni ce figurează în planul de pregătire fizică a membrilor cercului.

Putem sublinia că acest cerc experimental s-a bucurat de la bun început de o simpatie largă

în rîndul studenților: din numărul mare de doritori, în urma susținerii unor teste, au fost selecționați și înscrși în cercul experimental 51 de studenți, dintre care 4 fete.

Redacția noastră urează succes activității cercului experimental de înot subacvatic și promite să revină la acest subiect cînd vor apărea primele rezultate și performanțe.

Cenaclu literar artistic — permanență prezentă în Festivalul „Cîntarea României”

Foto: C. DUMA

Vacanța ca o turtă dulce

„Hai, bobocule, saltă-ți privirea și uită-te cu încredere spre sesiune. Da, ai dreptate! E primul tău mare examen și puțin ți se agită puful la auzul acestui cuvînt necunoscut încă ție” zice malițios Ghiță Crișan, umflîndu-și penele (care în anterioritate fuseseră tot puf).

Dar uite că a venit vacanța. Evident, și redacția a luat vacanță după ce în prealabil îndură „chinurile” ședinței de adio pe '76. O vacanță creatoare.

Și totuși bobocul și-a visat această vacanță ca timp pentru întîmplări împodobite cu betea-lă și stelute. Vacanța asta numărul 1 a studenției lui trebuia să fie ca o turtă dulce. Dar uite că Moș Gerilă nu a venit pe la toți și îndexul e la fel de alb, de imaculat, de nerăbdător.

Da, are dreptate Ghiță. Sesiunea nu-i o treabă ușoară pentru noi,ăștia mici, cei care nu mai sîntem nici liceeni, dar nici studenți deplin nu am devenit. Și uite, al naibii, gîndul nu-ți dă pace: cum o fi ea, sesiunea? a făcut ca vacanța să nu mai fie o turtă dulce oarecare, ci una cu grijă. Cu grijă uniform repartizate în masa de secunde. Picături concentrate de gînduri și întrebări. Învățînd la chimie am găsit un model pentru vacanță, cel al lui Thomson pentru atom. O vacanță cozonac cu picături de învățatură uneori cit cozonacul.

Și tot așa învățînd în picături mă trezii cu „colindătorii” în casă. Închinai cu ei și fiindcă îmi umbla chimie prin cap, paharul cu vin de-

Foto: G. TARTAN

veni un pahar Berzelius conținînd un reactiv necunoscut. Iar apoi imaginația mi se întilni cu geometria. Paharul mi se păru înfinit, un paraboloid eliptic cu picioarele pe pămînt.

Dar cum nu sîntem boboci obișnuiți, ci din aceia ce își privesc condiția cu oarecare dezinvoltură, care uneori este împinsă pînă la bravura, uite că am revoluționat modelul static al vacanței, conferindu-i o coafură după canoane cuantice, descoperînd în structura ei și particule cu proprietăți tonice, miraculoase.

Nu știu dacă vă-nchipuiți o vacanță într-un sat în care tinerii plecați la oraș în marea lor majoritate pentru a învăța pentru viitor, au ca unic prilej să-și regăsească prietenii copilăriei, prietenii dintotdeauna, în spațiul acesta, răgaz între două felii de timp școlar. Și unde au loc aceste întîlniri? La horă. Acolo unde un saxafon, un taragot și o tobă, minuite tot de ei, antrenează în ritmurile nepieritoare ale muzicii noastre populare, în iureșul horei, pe tinerii muncitori și țărani, pe cei cîțiva studenți și liceeni ai satului, alături de mai vîrstnici, cu toții îndrăgostiți de folclorul care curge departe ca un fluviu în inimi.

Zilele cu horă sînt de fapt, veritabile lecții de tradiție.

— Hei, timișoreanule, dănuți și tu de-ale noastre?

— Păi se poate nene? Doar știi că mie nu-mi place muzica strîmbă...

Dar a fost vacanță. Dar ca toate vacanțele și asta a avut același cusur esențial: a fost scurtă, prea scurtă.

Iată-ne acum la treabă învățînd pentru ca vacanța cea mare să fie cozonac alb, cu picături de mare, cu stafide soare și fiiresc de lungă. Sper ca bobocii, în primul rînd, să nu se dezamăgească pe ei înșiși.

MARCEL SĂMINȚA
Mecanică, anul I

SESIUNEA...

La cererea unui cititor, din a cărui scrisoare anonimă (reamintim că, de obicei, nu luăm în considerare acest gen de epistole!) cităm mai jos, ne tragem o autosăpuneală zdravănă.

El (a) spunea: „In ultimul număr al revistei „Forum Studentesc” am găsit un articol, care nu are ce căuta într-o revistă a U.A.S.C. și anume: „Din cugetările unui pretins candidat ... la admitere!”. Mă întreb, de ce nu s-a semnat autorul. Dacă stau să mă gândesc ajung la concluzia că respectivul (respectiva) nu știa ce poreclă să-și aleagă, pentru că-i era rușine să-și folosească numele adevărat. Eu cred că s-ar fi putut semna foarte bine cu PROSTUL (PROASTA) sau TÎMPI-TUL (A), pentru că în acest articol dă dovadă de INCULTURĂ!”

Vă mulțumim pentru sesizare, dar tocmai fiindcă era PROST sau TÎMPI-TUL nu a reușit la admitere. Căci cele citite de dvs. sînt extrase din lucrările de fizică de la acest examen și nicidecum „opera” vreunui redactor sau colaborator de-al nostru!

☆

Citeam cu emoție, de curînd, într-o revistă.

Tovarășe redactor șef.

În numărul 8 (20) al revistei „Forum studentesc”, în completarea materialului „Cenaclul Forum Studentesc”, apare și un clișeu cu persoana mea. Consider cu totul deplasată apariția acestui clișeu neînsoțit de nici un comentariu (text clișeu). Aceasta denotă niște lacune elementare, privind practica și teoria presei și crează impresia unei publicități ieftine, care nu are ce căuta într-o revistă ca „Forum studentesc”. Date fiind autoritatea și probitatea revistelor pe care le conduceți, doresc să publicați în paginile lor aceste rînduri.

Cu deosebit respect,

OIDIU CORDUNEANU,
student. Timișoara

Sintem de-a dreptul entuziasmați de reapariția în presa studentescă a numelui O.C. Ne cuprinde o veselie nemăintîlnită cînd vedem că „dumnealui” scrie bine, dar rău intenționat, despre revista „Forum Studentesc” și despre o redacție care a reușit să organizeze un cenaclu la spectacolul cărui a fost remarcată persoana lui O. C., aplaudind, ca oricare alt spectator, cele de pe scenă.

Cu atîta mai mult cu cît „dumnealui” a devenit, în ultimul timp, o personalitate marcată (de „eforturile” orelor de studiu), un om cu deosebit simț al birfelii, un amabil ghid al redactorilor revistei „Viața studentescă” aflați pentru documentare, în centrul nostru universitar.

Ne-a impresionat gestul lui și i-am îndeplinit ultima dorință: Republicăm postura în care a pozat, însoțită de comentariul de rigoare.

Un astfel de cap aparține... chiar proprietarului!

☆

Intr-adevăr, Dinu Săraru și „Delirul” lui Marin Preda nu sînt printre numele de boboci pe care și le-a notat redactorul nostru. Ele figurau printre preferințele literare ale cuiva, pentru perioada vacanței. O greșeală care nu face decît ... să ne reamintească valoarea lor!

REDAȚIA

...CA UN FAGURE DE MIERE!

Vine sesiunea! Vine sesiunea — își șoptesc alarmate vietățile naturii. Aud în zborul lor, din floare-n floare, și albinele. Se retrag grăbite în fagurele lor, nu neaparat cu căsuțe hexagonale, și încep să lucreze. Vor să transforme în aurul mierii, bo-

găția de polen adus din pelerinajul lor printre miresele cărților în floare. Dar au nevoie de liniște, iar trîntorii ăștia care nu fac nimic decît gălăgie cu bîzîitul lor, le încurcă atît de mult. Ei nu simt că se apropie maiestuoasa clipă a transformării muncii lor în rodul plăcut și îmbietor. Ei nu simt fiindcă nu știu ce e munca.

Bine le faceți că îi dați afară din stup! Nu au ce căuta printre atîtea albine ce rotesc. Iar voi, neobositelor fîițe, care mestecați polenul adus cu atîta trudă dintre fiiele îngălbenite ale înțelepciunii, dați-i înainte! Faceți un lucru frumos și nu doar pentru voi. Sînt atîția oameni care așteaptă rodul muncii voastre ca pe un adevărat

talisman, ca o certitudine a vieții lor viitoare. Nu precupețiți nici o clipă! Viața e rea cu cei ce dau înapoi!

Voi ați ales calea muncii, voi ați acceptat un sacrificiu. Voi aveți dreptul să vă bucurați de bogăția muncii voastre. Fagurele să vă fie mereu plin, să aveți doar clipe de zumzet și veselie!

Iar cînd veți porni, din nou, să culegeți prețuri noi, să vă gândiți la viitor, la încrederea ce o acordă oamenii, priceperii și tinereții voastre.

Vouă, harnicelor albine, vă dorim un rod la înălțimea muncii depuse!

Dulce ca mierea
e nota maximă!

Copii, mîngîiați pe creștet, sorbeam primii stropi ai învățurii materne. Pășeam apoi, un pas... încă unul... un pas mic, apoi tot mai mare, pentru a se metamorfoza în giganticul pas spre mîine, pod peste vremi, ai cărui piloni sînt umerii voștri, iubiți dascăli.

Mulțumim cadrelor didactice de la Facultatea de mecanică pentru amabilitatea cu care ne-au răspuns întrebărilor:

1. Ce înseamnă sesiunea pentru dumneavoastră?
2. Profesorul se pregătește pentru ea?
3. Cum vedeți sesiunea viitorului?

EMERIC SZEKELY

...EXAMINATORILOR

CONF. DR. ING. T. BABEU

1. Sesiunea pentru noi înseamnă încheierea unei etape de studiu, bilanțul activității studenților și cadrelor didactice. Bucuriile studenției sînt și ale noastre, iar nereușitele ne creează momente de meditație, de analiză pentru înlăturarea lor. Considerăm că examenul ar trebui să reprezinte doar partea finală a pregătirii unei discipline, în act creator din partea celui examinat respectiv o întregire a aprecierii pregătirii din partea examinatorului.

2. Pentru o bună reușită, cadrele didactice trebuie să se pregătească ca și studenții în special pentru ca verificarea cunoștințelor să fie echilibrată, să se elimine pe cît posibil aprecierea subiectivă, desfășurarea examenului să fie într-un climat de exigență și obiectivitate, să se elimine posibilitățile de acțiune ale hazardului, să se țină cont de întreaga activitate a celui examinat.

3. Sesiunea viitorului poate ar trebui să conțină mai multe elemente de testare periodică a calităților individuale și a stadiului de pregătire, dobîndit de studenți, care să formeze baza examinării finale, dar consider că nu se va putea renunța total la sistemul de examinare clasică.

CONF. DR. ING. I. BEJAN

1. Un bilanț al activității pe care am desfășurat-o timp de un an de zile, a pasiunii pe care am trezit-o pentru disciplina predată și o confirmare a modului în care mi-am îndeplinit datoria de dascăl.

2. Pentru cadrele didactice sesiunea de examene începe de la deschiderea anului școlar și durează pînă la închiderea lui; fiecare contact cu studenții constituie pentru noi un examen pe care ne străduim să-l trecem cu succes. Regret că sînt încă destui studenți care se pregătesc mai puțin pentru sesiunea de examene decît cadrele didactice.

3. Consider că și pentru viitor verificarea cunoștințelor, a sistemului și a maturității de gîndire cea mai eficientă, se va realiza tot prin dialogul viu student-cadru didactic.

ȘEF LUCR. DR. ING. N. CARAMYRU

1. O verificare aproape inseparabilă a modului în care mi-am făcut datoria față de pregătirea studenților și a felului în care aceștia s-au străduit să-și însușească anumite cunoștințe și să-și formeze un mod științific de rezolvare a problemelor legate de disciplina pe care o predau (Motoare termice) mai tîrziu cînd va fi în producție.

2. Mă pregătesc în sensul că întrebările de la examene să fie astfel formulate încît să verifice deopotrivă pregătirea teoretică și practică a studentului și a puterii de analiză a fenomenelor din domeniul motoarelor termice.

3. Pentru a înlătura orice urmă a subiectivității în examinare, în viitor probabil examinarea se va efectua cu ajutorul calculatoarelor electronice. Rolul cadrului didactic examinator va consta în formularea cu foarte multă atenție a întrebărilor de examen pe care le va transmite memoriei calculatorului, astfel încît aprecierea (nota) dată de calculator să fie cît mai corectă, în concordanță cu pregătirea studentului.

CONF. DR. ING. D. PERJU

1. Prilej de verificare a cadrului didactic prin cunoștințele acumulate de către studenți în lumina unei verificări elocvente a studentului.

2. Da.

3. Cu verificări pe parcurs cît mai multe și mai edificatoare, sau cu examen la domiciliu (un fel de lucrare de casă).

CONF. M. POPESCU

1. Predînd un curs ce se referă la elementele fundamentale ale disciplinei de analiză matematică, prin care ar trebui să se cimenteze o cît mai solidă bază de cultură matematică și științifică pentru inginerul de tip nou al societății noastre, sesiunea de iarnă cu studenții anilor I, îmi rezervă în fiecare an, cîte un emoționant prilej a primei confruntări cu realizarea dorinței de a fi reușit inițierea a cîte unei noi generații în descifrarea unui limbaj științific, corespunzător tehnicii zilelor noastre.

Deci, trebuie să recunoaștem că și pentru noi sesiunea se apropie cu așteptări, cu „emoții” chiar dacă ele nu fac parte din aceeași „clasă de echivalență” cu cele ale studenților examinați.

2. În contextul celor spuse mai sus, este evident că și cadrul didactic se pregătește pentru examene începînd cu prima zi de cursuri (cum ar trebui să se întîmple și la studenți). Totuși, în mod special, (cum se întîmplă cu siguranță în cazul studentului...) în ultima perioadă această pregătire devine din ce în ce mai densă, mai condensată în timp, ocupînd de cele mai multe ori și o parte din nopțile din preajma zilelor de examene. În dorința de a avea atît complexitatea textelor de examinare, cît și o oarecare satisfacție estetică a rezultatelor bine cizelate de la problemele ce se propun, se sacrifică ore în șir pentru a reuși toate aceste deziderate în mod cît se poate de armonios.

3. Ținînd cont de pașii repezi cu care ne apropiem de zilele în care transmiterea bagajului științific informațional se va putea realiza în mare măsură prin scripte și pe calea undelor, aș vedea „sesiunea” atunci ca o dezbateră a problemelor pe care candidatul le va prezenta din propriu său „fond de cunoștințe acumulate” pentru verificarea și îndrumarea acestora într-un sens bine precizat, de către specialiști, cadre didactice de înaltă calificare.

ȘEF LUCR. DR. ING. I. RADU

1. Incoronarea activității între studenți și cadru didactic.

De o parte cadrul didactic a transmis tot ce e mai bun și actual în tehnică ținînd seama de cerințele de dezvoltare ale țării noastre în etapa actuală. De altă parte studentul după felul lui de a fi, sedimentează cunoștințele primite folosindu-se de ele în activitatea de zi cu zi.

2. Da. Cadrul didactic se pregătește continuu de la primele ore de curs pînă la ultimele ore de seminar, lucrări de laborator, lucrări practice proiecte sau activitate de cercetare și proiectare.

3. Convorbirile (masă rotundă) între cadrul didactic de predare și studenți, convorbirile să oglindescă activitățile de ambele părți.

(continuare în pagina 16.)

Insoțit de președintele Comitetului de complex, studentul Vasile Boitor, am pornit pe ... urmele materialelor publicate, încercând să depistăm ce a adus inedit noul an în propaganda vizuală din căminele studențești.

Am fi dorit să vedem panouri vorbind despre: recensământ, 24 ianuarie, răscola din 1907, războiul de Independență, festivalul „Cântarea României”. Ne-am fi bucurat dacă am fi aflat gândurile studenților despre sesiune, dacă am fi zărit și alte aspecte din cămine, nu cele de acum o lună, le-am fi mulțumit comitetelor de cămin că nu a fost nevoie să mergem pînă în oraș, ca să știm ce spectacol vom vedea sîmbătă seara, dar... am rămas cu visele noastre și cu consemnarea, la insistențele insoțitorului meu, vizitei noastre în registrele P. V. Poate că, odată, citind procesele verbale, și nu neapărat revista noastră, cei în cauză vor pune mina... pe panouri.

Dar ce ne văd ochii, în aceste zile, prin Complexul studențesc?

Căminul 1. C. AȘA TREBUIE SĂ ARATE ACTIVITATEA UNUI COMITET STUDENȚESC DE CĂMIN! Un cămin bine aranjat, activități politico-educative, chiar și în aceste zile, o propagandă vizuală exemplară. Să nu spuneți că ei nu sînt în sesiune! Căci, dacă citiți precedentul articol, apărut în perioada „sesiunii construcțiilor”, veți găsi aceleași lucruri frumoase despre ceea ce face comitetul de cămin, în frunte cu președintele lui, studentul Toma Ciucă. Excepțind recensământul, toate doleanțele noastre

sînt ... expuse la vedere. Cei nouă oameni din colectivele de redacție, permanente, și-au transformat panourile în atractive puncte de documentare. Din nou, bravo!

Pe linia obișnuită, și mulțumitor, se prezintă căminele 2.C, 13.C, 16.C, 12.C și 7.C (unde camera 47 oferă o expoziție de haine puse la uscat în exteriorul geamului). Le-am sugerat ca și fetelor de la 15.C o reimprospătare mai frecventă a materialelor publicate!

Ne pare rău că venim cu vești proaste despre căminele 9.C și 3.C. Doar cu afișarea unui regulament de cămin (care irosește mai mult de jumătate din spațiul afectat aspectelor de cămin), cu gânduri despre sesiunea din decembrie, fetele de la 3.C nu pot să se mîndrească. Și fiindcă există undeva, în hol, un anunț pe care scrie: „Răspundem sugestiilor dvs...” așteptăm de urgență replica.

Mai e loc pentru mai mult, deși s-au făcut progrese la căminele 8.C și 10.C.

Despre căminul 14.C (singurul la care am întîlnit ceva despre recensământ), 11.C (unde există alături de alte colecții de ziare aduse la zi, unica colecție a revistei „Forum studențesc”), și 2.MV., scurt și frumos: tot înainte!

Am lăsat la urmă, acolo unde le este locul, comitetele de cămin de la 4.C, 5.C și 1.M. Să ne explicăm!

Căminul 5.C.: Aici ni se recomandă spectacolele teatrului timișorean din 11—16 decembrie, vedem cit de curat a fost căminul pînă la, același, 16 de-

cembrie (oare atunci a plecat comitetul în vacanță?) și în rest ... pauză. Ba nu! Aveam, de la comitetul de cămin de aici, promisiunea că „telefonul numit neglijență” va fi pus sub lacăt și că „rătăciții la hotarul a două zile” vor fi în sfîrșit puși să dea autografe în registrul cu întîrziți. Sînt convins că și în continuare vom rămîne cu... promisiunea și cu telefoanele primite de la drăgătașele mediciniste.

Căminul 1. Medicină.: Beneficiind de a poziție geografică avantajoasă, a fost ferit de furtuna controlului propagandei vizuale. La prima noastră confruntare așteptăm replica Comitetului de cămin. Mutarea noastră este: deocamdată, nu!

Și în fine, dar și ultimul, căminul 4.C.

Gheorghe Leucean (inginerie chimică, anul III) nu are nevoie de prezentări. El își vede de treaba lui (adică nu face nimic) și, doar la auzul unor zvonuri, mai acoperă spațiul gol cu un grafic de curățenie (imaculat pînă acum) și cu „actualitatea politică”. Atît! Și, în rest, suieră vîntul sălbatic!

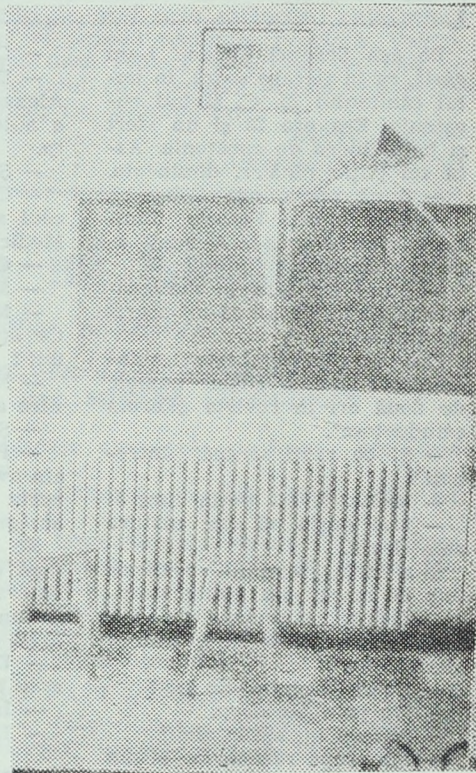
Consemnați deci:

— Comitetului de complex îi recomandăm să controleze mai sever ce face, dar mai ales ce nu face, confrății lui mai mici: comitetele de cămin.

— La ședințele Comitetului de complex, prezența unui reprezentant din fiecare comitet de cămin este obligatorie!

— De propaganda vizuală trebuie să se ocupe colective de redacție din rîndul studenților.

— Rămîn valabile problema telefonului și cea a întîrzițiilor.

— Distribuirea presei și existența colecțiilor de ziare și reviste, nu trebuie neglijată.

— Vom reveni după sesiune!

GHEORGHE CRIȘAN

Foto: G. TĂRȚAN

„Semne bune anul are” dar...

Pășim, pe urmele deja bătătorite ale „Subiectului de examinare” expus în numărul 9(21) al revistei noastre. Semnalăm, la căminul IAEM, încălzirea deficitară, lipsa planșetelor, a panourilor, întunericul de pe holuri, datorat lipsei de becuri și a instalației electrice necorespunzătoare, cit și fisuri în structura intimă a vieții studențești.

Prima surpriză pe care ne-o face întreprinderea Tehnometal, este căldura distribuită acum cu mai multă generozitate la toate cele patru nivele. Dar, iată că vine și acest inevitabil dar, te surprinde îndată, neplăcut, curentul, de care vinovate sînt golurile, ca niște guri flămînde, de sub uși și ferestre. Și nu la una sau două camere... Problema poate fi rezolvată, după cum arată tovarășul administrator Siharu Sergiu, astfel: „Institutul să dea lemnul, iar dulgherul din partea Tehnometalului, din brigada de întreținere a căminului, să efectueze operațiunea de remediere”. Totuși tov. administrator recunoaște: „Sînt greu de găsit” (dulgherul și instalatorul, n.a.). Deci... singura șansă rămîne Institutul care, prin persoana tovarășului Gheorghe Rebei, șeful Serviciului social, răspunde cu promptitudine acestei situații. Lemnul se află, oricînd, la dispoziția căminiștilor, aceștia trebuie, doar, să indice cantitatea necesară, asigurîndu-li-se din rîndul meșteșugarilor Institutului și un dulgher.

La sesizările privind lipsa planșetelor am primit răspuns de la tovarășul George Savii președintele Consiliului U.A.S.C. din I.P.T. O distribuie a planșetelor s-a făcut la începutul anului universitar, cînd studenții nu erau încă mutați la IAEM. Tovarășul președinte ne asigură că, în acest semestru, se va face o redistribuire a planșetelor, a căror lipsă afectează atît de mult realizarea proiectelor de an.

Acestea au fost semnele bune ale anului, care sînt însă eclipsate de compania sunetelor — chiar „răsunetelor”! — unor necesități imediate ale colegilor IAEM-iști. Panoul cu despărțituri pentru scrieri, cutia pentru punctul sanitar, cit și panoul cu sticlă și ramă de 800x700 mm, pentru gazeta de perete, cerute printr-un referat Serviciului tehnic al Institutului, își așteaptă rezolvarea din noiembrie 1976. Aici situația pare oarecum clară. Incurcătura e cea a becurilor care, de la prima sută de bucați primită de la Tehnometal în primele zile de către studenții căminiști, și-au redus numărul astfel încît întunericul și-a afirmat fără echivoc autoritatea pe

holuri și în cîteva oficii și puncte sanitare. Și aceasta pentru că Tehnometal asigură becurile pentru oficii, nu pentru camere. Institutului îi rămîne să facă lumină în acest caz.

Și dacă constructorii au greșit, făcînd mai înguste nișele pentru dulapuri, nu acesta este motivul pentru care studenții camerei 510 nu au unde-și pu-

Foto: G. TĂRȚAN

ne lucrurile. După cum arată tov. administrator dulapurile lipsă se datoresc prevederii inițiale a unui club de cămin. Deci... facem un apel celor în drept pentru ajutorarea acestor studenți, nevoiți să-și transforme camera în dormitor-dulap.

În privința structurii intime a căminului, a vieții de student, observăm o reală îmbunătățire, atmosfera generală fiind de bună înțelegere între studenții diferitelor facultăți, de învățatură. O listă a celor cu preocupări asidue pentru cunoaștere, învățatură, ar fi prea lungă, însă nu putem să nu amintim de studentul Fodor Vitalie (an II ETC) care la toate incursiunile, și nu numai atunci, ale „Forum”-ului a oferit aceeași ipostază: aplecat deasupra cursurilor, învățînd. Remarcăm plăcuta impresie pe care o lasă camerele „innobilate” de spiritul gospodăresc a cărui amprentă o găsim pretutindeni. Camera 308

în care conviețuiesc studenții de la facultățile de Construcții și Electrotehnică, camera 502 a celor de la Mecanică, oferă un exemplu constant de curățenie și seriozitate profesională. Pretutindeni se auză munca comitetului de cămin, a directorului educativ, asistent Toader Nicolae, a președintelui Comitetului de cămin, studentul Parasca Radu (II ETC).

Dar să nu uităm că studenții căminului de la „IAEM”, au nevoie, ca toți ceilalți, de condiții propice pentru afirmarea personalității, pentru buna desfășurare a activității școlare, pe care le-o dorim cit mai rodnică.

Un pas s-a făcut! Așteptăm noi vești.

EMERIC SZEKELY

Gata, oricînd, pentru autogospodărire!

Foto: C. DUMA

Am vegheat liniștea a 15 generații de studenți!

Foto: I. BERWANGER

— Aș vrea s-o fac la 60 de ani, că am 3 operații, dar nu știu cum o să fie...
— Ați fost portar tot la căminul 10?
— Nu! Am lucrat și la cămi-

căminul.

— Cum ați lucrat?
— Într-un timp în tură. Dar de 3 ani sînt tot de noapte.
— Deci 3 ani de nopți nedormite, de nopți albe! Cred că nimeni nu vă concurează. Și ce faceți noaptea? Trece greu?
— Apoi, pînă ce adorm studenții e mai ușor. Mai vine câte unul, aici jos la mine și îi povestesc câte ceva. După aia fac curățenie aici în hol și în club.
— Măturați în fiecare seară?
— Da! Și aranjez scaunele și spăl cu apă caldă. Dacă n-am apă caldă stau pînă la 4 dimineața, cînd îi dă drumul din nou și spăl atunci...
— De ce faceți asta?
— Așa m-am obișnuit. Și nu-mi place să văd murdăria înaintea mea.
— Păcat că nu sînt mai mulți studenți prin jur să vă audă. Îi cunoașteți pe mulți din cămin. Cum reușiți?
— Vin seara la mine și mai discutăm. Mulți mă roagă să-i scol dimineața. Cîte unul îmi spune pentru ce. Am ajuns să le știu și patul în care dorm...

— Vă e greu acum, de cînd locuiți aici și fetele de la Medicină?

— Da. Nu-mi place. Da' am început să le cunosc. Așa că nu mai intră și altele...

— Nu mai insist! Ați avut și momente neplăcute?

— Odată a fost un student (acum 3 ani) care i-a luat haina foc și pînă l-am anunțat a ars toată. A mai fost într-o seară cînd a vrut să mă bată unul care a venit beat. Ați scris și dvs. de asta...

— Și altceva?

— Mai sînt ele, dar m-am obișnuit. Acu' mă înțeleg bine cu toți...

Nea Coban se oprește din cînd în cînd să-i salute pe cei care trec pe lângă el. Se cunosc și își zimbesc reciproc. Rememorez frînturi din discuție. Simt un sentiment aparte. Omul acesta își iubeste meseria și este atît de riguros în ceea ce face și gîndește. Îl cunoșteam ca și cel mai conștiincios portar din Complexul studentesc. Mi-a fost dat să-l ascult durerile, să văd că lingă noi, lingă problemele noastre, există oameni care caută să ne înțeleagă viața și tineretea. Să-i înțelegem și noi pe ei, să le facem slujba mai ușoară. Și, nu rareori, să le urmăm exemplul! El știu să ne vorbească prin fapte despre muncă.

Mai stau puțin și discutăm despre sesiune. Rețin ce-mi spune nea Coban: „Îmi plac studenții în sesiune, atunci nu e gălăgie!”

Îi mulțumesc și îi urez noaptea bună.

Vorbisem cu un Om.

GHEORGHE CRIȘAN

O ALTĂ FAȚĂ A STUDENȚIEI

vă faceți meseria de portar. 15 ani de veghe! Frumos! Dar uite c-am uitat să vă întreb. Cîți ani aveți?
— 58 și 4 luni.
— Mulți înainte! Și nu vă gîndiți la pensionare?

nul 3, iar astă vară, cînd ați fost în vacanță, la Poligonul de îmbunătățiri funciare, la Pădurea Verde.
— Și aici?
— Aici de cînd s-a înființat

— Vă plac studenții?
— Așa și așa!
— De ce așa și așa? V-au supărat?
— Cîțiva! Nu-mi place că fac gălăgie. Și că vin studenții din alte cămine sau fete...

Îi întîlnim la fiecare pas în drumul nostru prin studentie. Veseli sau triști, dar întotdeauna amabili și atenți la problemele noastre, încercînd să facă abstracție de diferența de vîrstă și de idealuri, încercînd mereu să fie tineri în meseriile pe care le practică în lumea studenților, sînt ei: oamenii simpli de lingă noi, oameni ai muncii. Fie că lucrează la cantină, în cămin, prin facultăți sau ateliere, ei reprezintă a doua față a studentiei, a doua față, fără de care procesul de învățămînt nu s-ar desfășura normal. Pentru efortul de a ne înțelege problemele și vîrsta noastră, pentru munca ce o fac, revista noastră le adresează un gînd bun, de sănătate și fericire. Pentru voi, oameni ai muncii un sincer sentiment de admirație și recunoștință.

Pe nea Serghei Coban l-am găsit, ca în fiecare seară, în holul căminului 10. C, făcînd curățenie. Era ora 23 și un sfert și holul lucea de curățenie. Asta cel puțin pînă... dimineața.

— Bună seara, nea Coban!

— Sară bună. Fratele dumneavoastră e acasă. A venit acum 10 minute.

— Știu! De fapt la dumnea-ta am venit. Vreau să-mi acoz în interviu.

Nea Serghei zîmbește neîncrezător. Își mai citise numele de două ori în revista „Forum studentesc”.

— Și ce vreți să mă întrebați?

— Multe. Aveți puțin timp?
— Stai puțin să duc mătura asta și vin.

Și-a strîns uneltele, a întins fața de masă, și-a așezat statura mărunț pe scaunul pe care veghează, nopți la rînd, liniștea studenților.

— De unde sînteți de loc?

— De prin Moldova.

— Și cum ați ajuns aici?

— Păi, după război, în '44 am venit la Lugoj, unde am fost slugă la un bogătaş. Păzeam oile lui.

— Și după aceea?

— După aceea, în '47, bogătaşul a plecat și am rămas cu cîteva oi. În '48 am venit la Timișoara.

— Și unde ați locuit?

— Pînă prin '50 în Cartierul „Vilior”. Apoi mi-am făcut casă nouă în Ghiroda.

— Aveți casă faină, nea Coban?

— Da! Avem casă cu etaj. Jos locuim noi, bătrîni, iar sus, fiica mea care e căsătorită.

— Cîți copii aveți?
— Două fete. Cea mai mare, Alexandra, e gestionară șefă la o autoservire, aici, în Timișoara.

— Și cea mică?

— Cea mică îi anul V, la Liceul sanitar, și vrea să urmeze Medicina.

— Cum o cheamă?

— Maria.

— Mi-ați spus că ați avut oi?

Ce ați făcut cu ele, le-ați vîndut?

— Nu. Le-am crescut. În fiecare an îmi opream un miel.

— Și asta, pînă cînd?

— Păi, pînă în vreo '59. În '58 am avut un accident și m-am operat și mi-a venit greu să mai am grijă de ele.

Ne întrerupe discuția un student care vrea să vorbească cu cineva de la etajul IV. Nea Coban îl legitimează și revine lingă mine.

— Dar ca portar de cînd lucrați?

— În aprilie asta am 15 ani.

— Deci aveți 15 ani de cînd

Șoferii veseliei

Îl cunoaștem cu toții, noi studenții acestui centru universitar, pe Teodor Gojan și Alexandru Pop. Ei sînt cei care, la fiecare sîrșit de săptămînă, își uită familiile, se urcă la volanul mașinilor și ne conduc la diferite puncte turistice. Ei sînt cei care, cu o glumă, ne descreșter frunțile umbrite de emoțiile concursurilor, cei care se bucură alături de noi sau ne împărtășesc necazurile. Sînt cei care nu se supără, cînd trecînd peste diferențe de vîrstă, le spunem simplu și prietenește Puiu sau Sandu, sau cînd le cerem să facă opriri netrecute în foaia de parcurs.

Stăm toți trei și discutăm simplu, tovarășește. Îmi declară la unison că le place foarte mult să lucreze cu studenții, că au parcurs, nici ei nu mai țin minte, cîte sute de mii de kilometri fără „evenimente rutiere” și că au de gînd să mai parcurgă încă de cîteva zeci de ori pe atîta. Îmi mai spun căci cea mai mare bucurie pentru ei o reprezintă întîlnirile cu studenții timișoreni, în vacanțe, cînd sînt detașați la Bușteni, Izvorul Mureșului, Pîrîul Rece sau chiar în nordul Moldovei. Singurele lor clipe de răgaz relativ sînt cele în care noi ne aflăm în febra examenelor, dar nici atunci nu prea au liniște, se gîndesc la bilanțul sesiunii.

Acum, în apropierea sesiunii, țin să urez, prin intermediul revistei noastre, tuturor studenților din Timișoara „Baftă”!

Nu ne rămîne decît să le urăm și noi la rîndul nostru „Drum bun pe panglicile de asfalt ale țării”!

OCTAVIAN CAZAN
Mecanică agricolă V

Mă mai cunoașteți?

Am scris deseori despre bibliotecă, despre liniștea care domnește în sălile lor de lectură. Ne gîndeam mereu la studenți, la clipele lor de muncă intelectuală. Am uitat deseori că acolo printre rafturi, la ghișeu de deservire, muncesc și trăiesc oameni. Ei ne aduc cartea. Uneori ne întreabă ce mai facem și sînt bucuroși cînd ne pot servi.

Am aflat în aceste zile că viața de bibliotecar se poate socoti în generații, că e plină de bucurii. Am aflat aceste lucruri

l-a servit ca pe proprii ei copii. Legăm o conversație. Firul ei este întrerupt de studenții care vin după cărți. Eu vreau multe lucruri despre viața de la ghișeu, despre frumusețile și bucuriile ei. Primesc în schimb cîteva vorbe frumoase despre studenți, despre meseria de bibliotecar.

„Îmi place mult munca cu cititorii, îi servesc cu drag și sînt bucuroasă cînd știu că au din ce se pregăti pentru activitățile lor. Lucrez, și am lucrat, cu fel de fel de studenți, am fost și

Foto: G. TARIAN

și multe altele de la bibliotecara Valeria Ciama. Lucrează la biblioteca Facultății de agronomie din anul 1953 cînd biblioteca avea o zestre de numai cinci mii de volume. A stat față în față cu 24 de generații de studenți. Le-a adus cărți,

la biblioteca de la Facultatea de zootehnie, dar îmi place mai mult aici. Îmi place pentru că aici cunosc foarte mulți studenți, ei sînt buni și corecți. Studenții noștri nu prea folosesc fișele, se bazează mai mult pe memoria noastră. Mai greu

cu studenții din primul an, pînă se obișnuiesc cu rigorile vieții universitare, cu rigorile regulamentului bibliotecii. Ne pare, în fiecare an, rău cînd pleacă absolvenții. Credem atunci că se duc toți cititorii noștri cei mai buni. Dar vin alții și mereu alții. La noi vin și inginerii care au fost repartizați pe aproape. Vin să-și ia cărți pentru documentare. Pe alții nu îi mai vedem pînă la întîlnirile de 10 ani. Vin atunci și la bibliotecă. Îi recunosc pe mulți. Pe u-ii îi știu cum îi cheamă, pe alții îi știu după înfățișare. Cînd îi văd mă bucur și lacrimile sînt aproape”.

Într-o seară am fost la bibliotecă: am fost martorul unor scene emoționante. Au venit tot pentru documentare o familie de agronomi. Terminaseră facultatea de vreo cinci ani. Am auzit, atunci, o întrebare la care m-am gîndit mereu:
— Mă mai cunoașteți?

Da, Valeria Ciama își cunoaște cititorii. Îi cunoaște și la fiecare întîlnire cu ei trăiește depline momente de satisfacție profesională, trăiește intens sentimentul omeniei.

Dumnezei nu aduce zilnic cărți, ne răspunde la salut și la mulțumiri, uneori (cînd nu e aglomerat), ne întreabă ce mai facem. Noi studenții plecăm. La ghișeu rămîne mereu o bibliotecară pricepută, o bibliotecară care își iubeste meseria și cititorii.

LIVIU NADIȘ
Agronomie V

De ce tocmai pe mine?

... O femeie micuță, slăbuță, cu niște ochi foarte ageri, albaștri, mereu în căutare de ceva, vorbind iute cu un accent pur bănățean, iuteală căpătată în munca asta zilnică, agitată.

Cînd i s-a spus că se va scrie despre ea în revista studentescă timișoreană, a primit ulmită și speriată: „De ce despre mine? N-am ce să vă spun, n-am făcut nimic deosebit. Sînt altele mai tinere pe aici...” În aparență unul din micile fapte cotidiene peste care trecem în grabă, poate și pentru că nu avem timp fizic să ne oprim. Dar atunci cînd o facem avem aceea satisfacție a descoperirii unui om... Un om care lucrează de 10 ani în același loc, printre studenți. Acum zece ani, în februarie se deschidea cantina 1C. Peste cîteva luni, în noiembrie, avea să fie angajată și Steici Floare — căci despre ea este vorba — ca femeie de serviciu. Mai apoi a trecut la bucătărie. De cîțiva ani încă ea e aceea care se ocupă, în fiecare dimineață de scoaterea alimentelor, de întreaga activitate legată de aceasta și uneori de muncă directă cu studenții care — după cum ne mărturisește — sînt întotdeauna săritori și la care ține și are grijă ca de copiii ei. În zece ani de serviciu n-a întîrziat niciodată, fiind mereu printre primele care sosesc la lucru. Multe din cele kolegele ei au plecat în acest timp. Au mai rămas vreo două-trei. „Într-un timp eram mai multe. Atunci erau cuplate cantina 1C cu 2C”. Acasă o așteaptă multe probleme ale familiei. Fuga la piață, gospodăria, grija pentru nepoțel, copiii fiicei, cit și pentru băiatul ei, acum elev în anul III la o Școală profesională, nu-i dau răgaz să se gîndească că... a trecut ziua de odihnă. Și din nou...

Dincolo de banda de servit, dincolo de halatele mereu albe, de fețele obosite de muncă, le simțim mereu aproape sufletește, mereu atente, un colectiv harnic și priceput: femeile de la cantină...

R. S.

PESTE 4000 DE FII...

Ore de seară. Ore târzii. Rînd pe rînd studenții părăsesc sălile de lectură și amfiteatrele. Luminile se sting. Rămîne acolo, la parter, seară de seară, a lumină aprinsă.

Acolo poate fi găsit prof. dr. doc.șt. Cristache V. Oprea. N-am îndrăznit să-i conturbăm mărețele clipe ale muncii intelectuale. L-am văzut și-l vom vedea la masa de lucru și acum, după 47 de ani de „muncă universitară”, după 71 de ani de viață.

Centrala telefonică a facultății nu funcționează la aceste ore. Profesorul răspunde apelurilor telefonice chiar de la poarta instituției. Deci mai sînt oameni care-l știu și-l văd pe profesor la masa de lucru. Și nu sînt pușini. Sînt peste 4000 de specialiști agricoli cărora profesorul le-a stîrnit pasiune pentru cultivarea și păstrarea însușirilor bune ale pămînturilor.

Am fost martor în toamna anului 1973 al unor clipe emoționante, clipe în care acest om de cultură, acest specialist de notorietate internațională a predat ștafeta universitară. Nu a rupt însă nici un moment legăturile cu facultatea, cu activitatea studentescă. Ne-a vorbit atunci frumos despre pămînt, despre bucuriile meseriei de agronom, ne-a vorbit despre studenție, despre tineretea noastră. Și pînă la urmă au venit așteptatele emoții, emoții ascunse în lacrima culeasă discret de o batistă imaculată. Acum înțeleg că acestea au fost clipele cele mai grele ale unei vieți de dascăl.

Mulți din cei care l-au avut dascăl au fost atrași de personalitatea și entuziasmul profesorului. Cu sau fără voie, dascălul a devenit un model, o personalitate, generatoare de personalități.

Cei peste 4000 de specialiști nu vor uita prelegerile dascălului lor. Le-au dus cu ei, au dus o parte din simțirea acelor vremuri. Ei știu acele începuturi de săptămînă, acele prime ore ale zilei de luni, cînd dascălul le ținea adevărate prelegeri despre „pămînt”. Au aflat și faptul că duminicile n-au fost pentru dascăl zile de odihnă, ci zile de pregătire pentru cursul de luni. N-au văzut la dascălul lor nici o notiță în sala de curs, au văzut însă un orator, un Om îndrăgostit de pămînturi.

Au văzut și văd acum ce înseamnă să fii cercetător și mai ales cum trebuie să se facă cercetarea agricolă. Ei știu că în lucrarea „Solurile saline și alcaline. Ameliorarea lor” găsesc însăși viața dascălului lor: viață închinată unor idei care s-au realizat.

... Un om a venit de pe ținuturile Medgidiei și a devenit un fiu al Banatului, al Timișoarei. Un fiu cu peste 4000 de fii!

Lîngă ei trebuie pus un număr mare de doctoranzi, cărora cu generozitate le îndrumă pașii spre adevărurile cercetărilor științifice.

...La parterul facultății de agronomie, arde o lumină.

E liniște și e târziu. Profesorul Cristache V. Oprea lucrează. E liniște. Respectăm măreția clipelor, credem că meseria de „dascăl” e cea mai îngrată dar și cea mai frumoasă!

Profesorul are peste 4000 de fii, fii care-l văd din colțurile pămîntului românesc. Fii care muncesc pămîntul — copilul — îndrăgit al Profesorului.

Gînduri spre proiectele de diplomă

După ultima sesiune studențescă, gîndurile viitorilor absolvenți se îndreaptă spre accelerarea muncii la proiectele de diplomă.

Ce sînt, cum se fac și mai ales cum ar trebui să se facă aceste proiecte, sînt întrebări firești cărora vom încerca să le găsim răspuns.

Aceste proiecte ocupă în planul de pregătire al specialiștilor, al viitorilor specialiști un loc central. Ele sintetizează și exprimă capacitatea studentului de a rezolva probleme practice, de a găsi soluții optime, de a împleti cunoștințele teoretice cu adevărul experiențelor. Ele se finalizează printr-o notă în urma examenului de stat.

Evident, orice proiect de diplomă

trebuie să rezolve un aspect ridicat de viață, de practică. Acesta este rolul unui proiect de diplomă. Și evident, ca să atingă acest scop ai nevoie de ani de muncă, de cercetare științifică.

Multe din aspectele de cercetare științifică studențescă se finalizează prin proiectele de diplomă. La Facultatea de Agronomie, din lucrările cercurilor științifice studențesti, în anul 1975—1976 au fost valorificate ca proiecte de diplomă 99 de teme. Avînd un conținut legat de cerințele practicii, ale marii producții, ele au fost notate cu calificative bune și foarte bune. 82 de proiecte au fost notate cu note de 9 și 10. Cum se vor prezenta viitorii absolvenți? Munca depusă în-

că din primii ani de studenție ne îndreptățește să credem în succesul lor.

Studentul Romulus Moca își va finaliza lucrarea „Influența ierbicidului Cosatrin asupra producției de cartofi”, într-un proiect de diplomă. Iată ce îmi spune: „Lucrez la această experiență de trei ani. Experiența a fost contractată la nivel de țară de către MAIAA și Institutul de cercetări pentru cultura cartofului și a sfeclei. Valoarea contractului este de 45.000 lei. Rezultatele din producție sînt foarte semnificative și distinct semnificative.

Sînt bucuros, că prin aceste rezultate am putut răspunde cerințelor agriculturii cît și cerințelor producției de la noi la SDE. În această muncă pe care eu o aranjez acum într-un proiect de diplomă n-am fost singur. M-a ajutat Chivu Ioan, student din anul

IV care va continua cercetarea și am fost îndrumat mereu de tovarășa asistentă dr. Maria Nafornită.”

Nu este un caz singular, sînt încă multe altele, dar sînt încă și cazuri în care lucrarea de diplomă este doar reluarea aproximativă a celor din anii anteriori, fără a avea o finalitate practică. Este necesar în alegerea tematicii lucrărilor de mult descernă-mînt, de o atenție sporită spre „dure-rile producției”.

Am vrea și așa ar trebui să fie ca toate proiectele să nu mai stea acoperite de praf prin rafturile catedrelor, ci să prindă roade în practică. Valoarea unui proiect nu e dată de notă, ci de felul cum rezolvă problemele practicii, de aplicabilitatea ei.

LIVIU NADIȘ
Agronomie, anul V.

Legea a doua a lui Kirchhoff

în versiunea candidaților la admitere

culese din tezele de fizică IPT—1975 de șef de lucrări
ing. MIRCEA CIUGUDEAN

— Într-un ochi de rețea suma tensiunilor electromotoare din acel ochi de rețea este egală cu suma algebrică dintre intensitățile curenților și rezistența totală.

— Într-un ochi suma tensiunilor electromotoare este egală cu suma dintre intensitățile și rezistențele aceluși ochi.

— Intensitatea curențului dintr-un ochi de rețea este egală cu tensiunea electromotoare a generatorului

— Suma tensiunilor electromotoare a energiei electrice ce trece prin semiconductori, este egală cu produsul dintre suma intensităților și suma rezistențelor.

— Suma produselor între tensiuni și intensitățile curenților într-un ochi este nulă.

— Într-un ochi de rețea suma căderilor de tensiune este constantă și egală cu suma algebrică a căderilor de tensiune.

— Ek este egală cu suma produselor intensităților curenților care circulă prin acel ochi.

CĂLDURA SPECIFICĂ

— Căldura specifică este căldura degajată de combustibili specifici în funcție de cantitatea de energie necesară acestuia și în raport cu masa și temperatura acestuia.

DIVERSE PROBLEME DE FIZICĂ

— O instalație electrică este compusă din mai multe noduri și ochiuri de rețea.

— Pentru reducerea numărului de conductoare în instalațiile electrice se folosesc diferite tipuri de montaje: în triunghi, etc.

— Mișcarea circulară a punctului material este cunoscută sub 2 forme:

mișcare circulară uniform rectilinie și ...

— Energia cinetică este egală cu ma^2

— Dependența rezistenței de temperatură este rezistența de topire sau fierbere.

— Temperatura avînd rol primordial în ceea ce privește rezistența — deci rezistența depinde de temperatură.

UNITĂȚI DE MĂSURĂ DIN FIZICĂ

— Intensitatea cîmpului magnetic $H=mv$, unitatea lui în SI = Kgm/s=torr;

— Căldura specifică=căldura dezvoltată de un conductor liniar cu secțiunea de $1m^2$ la trecerea unui curent de 1A timp de 1s.

— Unitatea pentru H: A/radian

TEMPERATURĂ ABSOLUTĂ

— Temperatura absolută: valoarea cea mai înaltă a temperaturii de topire a unei substanțe.

DENSITATEA

— Densitatea arată de cîte ori densitatea unui corp este mai mare decît densitatea vidului.

— Densitatea=raportul dintre forța ce acționează.

— Densitatea reprezintă unitatea de masă cuprinsă în unitatea de volum.

PUTEREA

— Puterea este produsul dintre lucrul mecanic și intensitate.

— Puterea=semisuma dintre tensiunea electromotoare și intensitate.

LEGILE ELECTROLIZEI

— Cantitatea de Cu, Zn, depusă la catod, depusă în urma electrolizei, reprezintă catodul sau anodul.

Anul ăsta a venit printre noi cu oboseala și aglomerația trenurilor reintoarcerii de pe meleagurile natale, cu o privire aruncată spre o sesiune hrănită cu cursuri învățate la gura sobei, printre bunătațile și bucuriile vacanței de iarnă, cu multe, multe, colete și cu... speranțe. S-a lăsat alene pe zăpada înghețată, și-a pus cauciucuri antiderapante și a pornit pe lungul drum al timpului...

Ioan al nostru, mereu veselul Ioan, îl împingea la primii săi pași să îi ureze bună venire printre noi. Și cum e obiceiul, îi dă piine și sare, iar ca să nu răcească, uită de apa de la robinet și îi întinde o damigeană cu vin, o damigeană amintind de anul trecut sau de mulți ani din urmă. Fire sentimentală, îl îmbie să ia loc în camera sa, devenită atît de strîmtă prin depozitarea elementelor dădătoare de dureri de cap, din vremea cînd se bat toate recordurile C.F.R.-ului.

Scoate cu grijă tot ce a luat, în grabă, din osemintele pămîntesti ale celui care a fost, pînă mai ieri, un porc, ca oricare altul, sacrificat pe altarul dragostei părintești pentru fiul aflat la mare învățatură, și le pune pe scaun, pe masă sau... pe unde apucă.

După o slănă bună și un cîrnat care își lasă gura... apă, țuica de Bihor e ca un adevărat talisman și Ioan simte că renaște. Și fiindcă noul An a venit pe lume în sunetul muzicii, Ioan cere să i se facă o atmosferă asemănătoare, căci vrea ca botezul să iasă cu... cîntec.

Isi toarnă în suflet esența purificatoare și cade dinur-odată pradă unei îndoieli tulburătoare: „să vedem dacă vinu-i bun?” Nu-și poate da seama după un singur pahar și își continuă cercetarea pînă la fundul sticlei. Face, totuși, o primă constatare, că „e student și n-are un ban în buzunar”, dar asta nu contează, căci e „vesel și hoinar”. Ar vrea ca la sărbătoarea lui să participe toată lumea, doar „așa beu oamenii tineri / de sîmbătă” (N.A.: 1 Ianuarie), „pînă vineri”.

Descoperă teribilul adevăr că prunele se coc pe creangă, pune versul următor în aplicare și începe să dea sfaturi: „dați-le-ncolo de cursuri, stu-

TRIST E VESELUL IOAN!

Victor Georoceanu (în pijama) cîntă în micro-spectacolul „Veselul Ioan”, la insistența unui grup, încălzit, de spectatori.

ne! Cum am uitat că „Hercules” își dă afară oaspeții la ora cînd deja... ațipisem?...

...Dar mi se pare că și voi îi cunoașteți?!

Poate mă ajutați să-i găsesc și eu! Și să le amintim împreună de sesiune și de vorba aceea „Cine ride la urmă, ride mai bine!”

...Tîrziu, un fulg a coborît tremurător spre geamul încărcat cu bunătați. A clipit mărunt și s-a frecat nedumerit la ochi! A pornit în grabă spre pămînt încercînd să mai astupe ceva din gunoiul de jos. Nu putea să creadă că între culoarea lui și ce văzuse era o diferență ca între locurile de unde venise și... pămînt!

A murmurat topindu-se de rușine: „Trist e veselul Ioan!”...

P. S. Pentru consolarea celor neîndreptățiți, Ioan poate să fie și... Gheorghe, Nicolae, Petru...

GHEORGHE CRISAN

Foto: C. DUMA

Ajun de vacanță la capătul unui an. Agitație mare pe aleile studentești. Săli de curs cu efectiv înjumătățit, tramvaie, troleibuse, trenuri suprapopulate. Abia ai timp să-ți iei rămas bun de la colegi, dar mai să ceri cursul de la care ai absentat. Se pleacă în funcție de mersul trenurilor și nu de orar. Cartele de masă care au cunoscut

doar dublu, sînt lăsate în seama celor care vor părăsi ultimii cîmpul de bătălie. În seama lor e lăsată și completarea inventarului de prin vecini...

După două zile imaginea complexului studentesc îmi amintea de orașele fantomă care au găzduit cîndva temerarii călători de aur. Pe drumul pe care înainte abia mă strecuram cu bicicleta prin mulțimea de studenți, nu am întîlnit acum decît unul singur. M-am îndreptat spre A.S.P. Acolo unde cu o zi înainte mugeau mașinile, acum era o liniște de mormint. Parcă și florile maestrului Ardeleanu au ațipit pe înaltele geamuri. Ați observat că sînt singurele flori din atelier, sau nu le-ați observat deloc? Dar observ că devin sentimental, mai bine să vorbim de locurile unde se trăiește în plinitudinea ei vacanța, taberele studentești.

Sibiu

250 de studenți în minicomplexul studentesc existent aici. Același cămin ospitalier, care în martie primea tinerii veniți la Festivalul de jazz, găzduia acum tabăra studentească. Vreau să amintesc aici, doar de acțiunile sportive și turistice de masă, lăsînd cele culturale-artistice, de propaganda vizuală, distractive pentru celelalte tabere. Cu două autocare la dispoziție și sprîjinul deloc neglijabil al organelor U.T.C. locale, studenții de aici au avut parte de câteva excursii demne de invidiat de orice comandament. E vorba de Valea Oltului, Păltiniș, Lacul Bilea, Alba Iulia.

Brașov

Din gară ești întîmpinat de un afiș multicolor menit să călăuzească studenții spre tabără. Lux de amănunte folositoare: „Dacă nu reușiți întoarceți-vă la gară, mai citiți odată afișul și luați un taxi - Comandamentul”. În tabără aveam să mă uimească mulțimea afișelor, desenelor de bun gust și umor. O enumerare a citorva vă va forma imaginea activității de aici. „Comandamentul taberei invită la organizarea și participarea la serile centrelor universitare din cadrul festivalului BUCURILE TABEREI (festival studentesc ad-hoc). Talente se găsesc în tabără. Spectacole oferite o zi după repetiție în holul cantinei”. Excursii, drumeții la: Timpa, Postăvarul, Cîmpina, Doftana, Balnoc, Sinaia, Predeal, Bușteni, Pîrîul Rece, Bran, Sf. Gheorghe, Malnaș, Tușnad. Vizitarea întreprinderilor Rulmentul, Tractorul și primei școli românești, Scheii Brașovului. Sau: „Club de zi: nu deranjați, noaptea se lucrează”, „Tabăra dvs., căminul nostru”. Din zecile de desene nu cred să fi fost cineva să nu se fi amuzat la vederea aceluia bunic al lui Donald în salopetă, avînd pe cap o combinație de fes cu pălărie, cu un mătușoi în mînă atrăgînd atenția că: „Dacă nu sînteți cumînți... VINE... ECHIPA DE ORDINE”. Cit despre echipa de ordine avînd în frunte pe comandantul taberei, Beldica Elena, am surprins-o în timpul unei rații pentru depistarea blatîștilor, prilej cu care mi-am notat și eu cîteva nume de timișoreni. Spirituală a fost și redactarea orarului comandamentului. Programul începe la ora 8 și se termina la orele 24, excepție orele de prînz. Ei bine, în una din zile programul nu începea la 8 ci la 8 și 5 minute! Iată și o cunoștință, șoferul Centru-lui universitar Timișoara, Sandu Pop detașat aici pentru deplasările studenților cu autocarul. A fost o satisfacție personală, poate mai puțin observată de cei din ta-

bără, nu și de localnici, să dau aici de afișul Casei de cultură a studenților, care invita la ședința „Studioului de jazz”, cu tema „Interferențe stilistice vocale” cu corul „Madrigal” - Barbara Streisand și Ella Fitzgerald. Activitate permanentă în unul din puținele cluburi de jazz din țară, mulțumită lui Alexandru Sipa, proaspăt absolvent al Conservatorului, conducătorul și sufletul acestor acțiuni. Pentru că sîntem la muzică nu pot fi uitate nici serile de dans în compania formației „Grup '74”. Mi-au plăcut acești brașoveni, trupa mergea, scule proprii, orgă, saxofon, bune interpretări de funky.

Sinaia Cota-2000

Am părăsit Brașovul pentru a merge pe urmele taberei studentești din Sinaia și m-am mulțumit doar cu ele pentru că aici tabăra se sfîrșise.

La fel, la Cota 1500, cabanele, care au găzduit studenții, au fost eliberate pentru cei veniți să petreacă revelionul, prin O.N.T. O parte din studenții plecați de aici, aveau să umple rîndul blatîștilor din taberele care urma să le vizitez în zilele următoare.

Am urcat la tabăra de schi de la Cota 2000 care găzduie studenții Universității din București. O ceață mai densă decît cea londoneză, vînt, zăpada înghețată, vizibilitate sub 5 metri, un joc de-a baba-oarba pînă să găsească cabana Miorița. Sînt întîmpinat de comandantul Ani Matei și servit cu ceai cald. La această înălțime ome-nia, și ospitalitatea sînt la mare rang. Vinul și ceaiul sînt menținute tot timpul la temperatura de fierbere. Deși mai izolată tabăra oferea un bogat program de vacanță. Jocuri de cabană, viziuneri TV, seri de dans, concursuri cu premii „Cine știe sport, cîștigă” (portocale, ciocolată), studenta anului IV istorie Mihai Ecaterina a vorbit de „Necesitatea și posibilitatea actualului de la 30 Decembrie”, drumeții la Babele, Omul, Piatra arsă, iar pînă în urmă cu două zile se făcea și plajă. Doi instructori de schi pentru învățarea începătorilor „neînceptuți” (cei care au pus pentru prima dată schiurile în picioare) și începătorii „începtuți”. Întreb și de blatîși, mi se răspunde foarte normal „fără asta nu se poate. Nu există tabără fără colegi, colege și „colegi”, „colege” care să nu vină pe lingă ceilalți. Cînd ne fac ei greutăți le facem și noi, cînd nu, sînt bine primiți”. (Instructorul Vlad Dogaru, asistent la Catedra de sport a Universității București). Aceste vorbe m-au făcut să renunț la publicarea numelor culese la Brașov, mai ales că în ultima noapte petrecută pe Valea Prahovei aveam să fiu și eu un blatîșt „oficial” adică anunțat.

Bușteni

Ajung în plină desfășurare a finalei cupei „30 Decembrie”, cea mai disputată fiind cea de la șah, o finală internațională între Ispas Ștefan (geo-geografie București) care după aproape două ore de joc dis-

pune de Ramorasata Joseph Raphael-Zoro din Madagascar. La tenis de masă locul 1 este ocupat de Cucu Răzvan - Craiova, acesta fiind și cîștigătorul concursului „Documentele Congresului al XI-lea P.C.R.”. Un meci care s-a bucurat de succes și degerături a fost meciul de fotbal (pe zăpadă, terenul B.T.T.-ului) între comandamentul taberei și restul taberei, care deși rest, a cîștigat probabil avînd în echipament mai multe perechi de bocanci de schi. Despre faulturi nu s-a precizat nimic. Am asistat la o ședință a comandamentului, în care este exclus din tabără un grup răzleț care a plecat fără să anunțe, pe trasee interzise. Aflu de vizitarea Fabricii de hirtie „Bușteni”, de drumețiile organizate la Gura Diham, Poiana izvoarelor, excursii Bran, Sinaia, Cota 2000, Brașov, Doftana, Seara pentru cei 400 de studenți din tabără, dans și discotecă asigurată de grupul „Poli Grup” (I. P. București). Din

băra de la Pîrîul Rece (cu rezervare de locuri 1-3) la Bran-Rîșnov, Poiana Brașov, Cîmpina, Doftana, Sinaia, Bușteni, drumetii la Trei Brazi, Cioplea, Poiana Securilor. Di... ham! Atragem atenția forurilor competente că în tabăra de la Predeal s-a practicat pe scară largă și în mod sistematic „bacșișul de zimbete”. Așteptăm sancționarea celor vinovați.

Pîrîul Rece

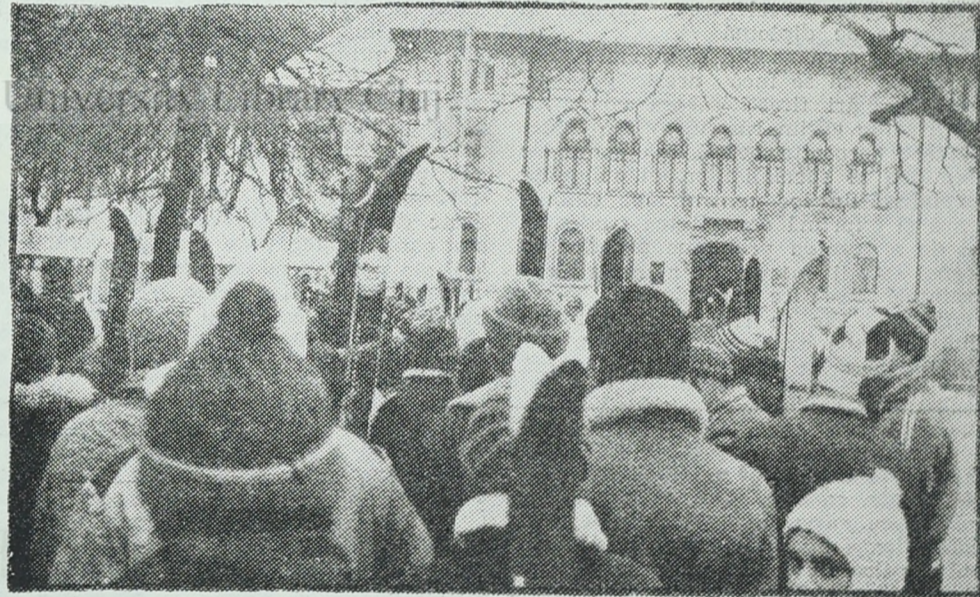
Cadru natural de excepție, 150 de studenți, comandament timișorean în frunte cu Varga Robert - electro II, Drăghici Gheorghe. Iată și cîteva cunoștințe:

PE ARIPILE VACEI

cauza unor defecțiuni tehnice aceștia nu au mai fost disponibili în ajunul și seara revelionului. În seara de 25 decembrie sala CEPECA a găzduit (și înghețat) Cenaclul „Amfiteatrul artelor”.

Mă îndrept spre locurile unde pregătirile de revelion nu cunosc răgaz. Un atelier în toată regula a studenților de la Arte plastice, asigura reclama lui Miss Revelion '77, aduce în inimile tineretului pe idolii lor: Frații Mentzel, Dan Spătaru, Norocel Dimitriu, Gică Petrescu, Luigi Ionescu și super-grupul „Do-Re-Mi”. A fost imortalizat și Mircea Florian de „un elev din clasa I”. Revelion plin de întîmplări nedorite la Bușteni, pană de curent, număr dublu de participanți din partea Cenaclului „Amfiteatrul artelor” care s-au revansat totuși cu un plugușor și program de colinde de zile mari. Nu au

Eric Maresch de la Casa studenților, mai mare peste sunet și lumină și tot ce aparține părții tehnice, formația „Corindon” mai mare peste muzică și dans. Punctez doar ceva nou în cadrul Cupei „30 Decembrie” alături de concursul de tenis de masă, schi, săniuțe, unul original de „bob ligheane” (doar să nu ne citească administratorul revista). Nu mai amintesc de alte acțiuni pentru a ne concentra atenția asupra celei finale-Revelionul. Acesta se deschide cu Gaudeamus igitur urmat de cuvîntul comandantului și darurile pentru cei participanți. Deși de plastic, darurile au fost totuși de rasă: cățelușul Dackel, purcelușul York, și ascuțitori

lipsit nici „pastilele” amicale la adresa lui Mihai Tatulici și a comandamentului. Am lăsat la urmă lucrul cel mai excepțional al taberei din Bușteni, savurata revistă „Organul literar”, revistă unică a grupului descins din Cenaclul „Amfiteatrul artelor”, „Ars Amatoria”. Peste 15 rubrici pe cele 6 pagini de imprimantă de la calculator. Fără „dreptul de autor” ca semn al aprecierii noastre, vom reproduce o parte din strădania lor.

Predeal

Doar 50 de studenți, comandant Boldea Ioan, totuși o activitate bogată. Presa la zi, propria gazetă „Cioplitorul studentesc” anunțuri cu multe puncte de suspensie, citez unul mai amabil: „Nu plecați din tabără fără să anunțați Comandamentul, riscați să schiați ocașă”.

O acțiune comună cu Comitetul Județean U.T.C. Brașov „Itinerare social economice ale României socialiste - județul Brașov”, diapozitive cu 1907 în arta plastică, concursuri cu premii „1877 în literatură”, „Proclamarea republicii”, concurs de poezie, concurs de dans. Consistentă participare la serile culturale ale studenților străini, care s-au integrat centrelor universitare respective. Excursii împreună cu ta-

pentru creioane rasa Venus sau gen dermatograf. Corindon-ul își începe programul cu „Braserie” și „Restaurant” două piese de café-concert care dau startul dansului. Urmează un meniu distractiv și simultan, meniul culinar, ambele gustate mai puțin datorită lipsei meniului lichid, a „apei de foc” care să încălzească spiritele. Cum bine se putea citi pe un perete, se servea în aceste momente „specialitatea casei - scobitorile de esență moale și renumita băutură - JOHNNY WATER (apă chioară)” altfel spus, apă minerală. Dacă poantele, anectodotele din ultima oră a lui '76 au fost mai puțin gustate nu se poate spune același lucru de plugușorul studentului Grumberg Silviu, Electro IV, Craiova. Înainte de ora 24 este ascultat de toată lumea prezentă, la radio, cuvîntul Președintelui țării, tovarășul Nicolae Ceaușescu, urarea „La mulți ani” care este primită cu salve de dopuri de șampanie și clinchete de pahare. Urmează „Perinița” care a ridicat pe toți de la mese, o „Periniță” în forță, versiunea Corindon, cu schimbări de ritmuri, care timp de jumătate de oră a alergat studenții printre mese și tot nu i-a obosit. Invație de sticle de șampanie și vin pe mesele de la Pîrîul Rece (semne bune anul are). După o altă repriză de

Muntele-Mic

Așadar, ce a însemnat pentru tot studentul tabăra de iarnă de pe Muntele Mic?

Firește, omul vine iarna la munte în primul rând pentru zăpadă, schi și eventual puțină plajă într-un șezlong încropit cu ajutorul schiurilor. Și mai vine să mai uite puțin de grijile școlii, precum la fel de adevărat e că mai vine pentru a acumula forțe proaspete pentru sesiunea care bate la ușă și pe care trebuie s-o primească optimist și liniștit, deși parcă mai bine ar fi dacă... (vorba lui Reli zis și „Disco 33“ de la construcții, „Ehei, eu am cântat-o...“ — fiind vorba de sesiune!).

Încă de la sosire, bunele auspicii ale taberei erau amenințate. Multe nemulțumiri cauzate de cazare. Sincer vorbind, complexul de pe Muntele Mic e destul de depășit. Camere de 16 paturi la „Țareul“, de 19 paturi la „Centru“ e totuși cam mult, și în afară de asta și sala de mese e cu totul neîncăpătoare, iar un club, marea doleanță a multor studenți cu care am stat de vorbă, lipsește cu desăvârșire.

La deschiderea festivă a taberei aflu că numărul total de studenți este de 150. „Tabăra este cu specific de schi — îmi spune tov. Ovidiu Preda, comandantul taberei, nu am venit aici pentru confort, trebuie să ne adaptăm puțin“. De fapt, programul de activități — pen-

tru că a existat și așa ceva — prevede zilnic desfășurarea unui „Curs de schi pe grupe valorice“. Realitatea e că acest curs s-a ținut doar pe hîrtie, sau, ca să folosesc o expresie din „Viața studentescă“, a fost un „Curs în întîrziere“. Eu, cel puțin, și mulți alții, tot singuri am învățat să schiem. Iar în grupe valorice ne-am împărțit tot noi, ageamii luînd-o singuri pe pîrtia începătorilor, după câteva căzături zdărene, vis-a-vis la avansați. Și totuși, mult ne-a lipsit un îndrumător, de la care să învețe de la început tot omul, corect, ce are de făcut. Poate la anul... Au mai fost prevăzute excursii prin împrejurimi de 1/2 zi și nici ele nu s-au ținut, deși timpul a fost excelent. E adevărat, tov. Preda îmi spunea că există niște precedente grave, dar, oricum, nu era greu de găsit un cunosător al locurilor. Poate tot la anul...

Cam astea ar fi primele impresii. Mai tîrziu, lucrurile s-au ameliorat; e și firește s-au mai legat prietenii, am mai uitat de unele inconveniente. Totuși, e insuficient numai entuziasmul tineresc pentru a depăși niște dificultăți reale, niște lucruri care trebuie neapărat îmbunătățite. Ce-a mai fost?

A mai fost și „Discoteca 33“ care nu a constatat numai în „mult zgomot pentru nimic“ cum spunea un mucalit de la Arhitectură.

A mai fost și un concurs „Cine știe câștigă“ pe tema — Muntele Mic și au știut foarte bine Derentzki Sorin și Ioan Vârșăndan, ambii din anul V Mecanică. Se poate spune că precedentele „excursii de studii“ pe munte s-au concretizat foarte bine în ultima lor vacanță.

A mai fost și un concurs de dans câștigat de Rodica Rădulescu III-Electro, și Mihai Mija II-Electro. Se pare că cea mai bună dansatoare a fost și cea mai frumoasă dintre frumoasele taberei, căci aceeași Rodica Rădulescu este declarată în noaptea de Revelion, Miss Muntele Mic 1976/1977.

Aplauzele au fost conduse de Teddy șeful blățiștilor.

Despre revelion se cuvine să spunem că, prin veselia și entuziasmul ce ne caracterizează, a fost cu adevărat studențesc.

Tradiționalul plugușor a fost rostit de către Gabriel Ionescu — III Construcții, și ai lui cirați

de la „Sebeșel“. Sala s-a dovedit încă odată neîncăpătoare la marea Periniță ce s-a încins, iar la cumpăna anilor dopurile sticlelor de șampanie s-au transformat în adevărate sputnice. Urările de bine în noul an, sănătate și fericire, precum și nelipsitul „baftă!“ (se apropie sesiunea) erau pe buzele tuturor.

Au fost, au fost... E puțină nostalgie pentru cel ce scrie acum, la cîțva timp după febra unei vacanțe „pline“ și la propriu și la figurat. Se pare că totuși uităm atît de greu ceea ce este frumos...

Treacă anul ăsta, treacă însă cu folos și să sperăm într-un „vom fi“ din nou pe Muntele Mic.

MIHAI JUNEĂ

Mecanică I

Slănic-Moldova

A început vacanța. Pentru mine, vacanța de hoinărit prin taberele studențești. M-am echipat ca pentru un tur de forță: bloc-notes, aparat de fotografiat, răbdare și... tutun („Carpați“ de Timișoara) și m-am urcat în tren. După ce mi-am pus tot felul de întrebări în legătură cu Direcția Căilor Ferate, am ajuns totuși, două ore mai tîrziu decît trebuia în tabăra de la Slănic Moldova.

La comandament aflu unde-l pot găsi pe comandantul taberei Cojocaru Ștefan ocupat într-o ședință la vila „Rica“. Ajung la momentul oportun și mă prezint și sînt primit foarte bine. Ca să nu pierdem vremea, spun de la început de ce am nevoie și primesc îndată un bon de masă, atît de necesar, și o cameră. Pe distanța de 100 m (de loc plat), pînă la cantină, aflu că activitatea taberei a început intens, s-au organizat două excursii la Brașov și în județul Bacău, la care au participat 240 de studenți din cei 1.000 ai taberei și mai sînt în obiectiv altele, la Borzești, Salina Tg. Ocna, barajul Valea Olteului, monumente istorice etc.

Seara aveam la dispoziție un program complet al taberei. Erau planificate serile centrelor universitare, în completarea programului de dans la „Disco-Nemira“.

Studenții dispuneau de un complex recreativ — jocuri mecanice, popicărie, table etc. — o casă de cultură ca cinema și club și... barul sau restaurantul hotelului „Perla“ din stațiune. Competițiile sportive se bucurau de atenția cuvenită: întreceri de șah, tenis de masă, drumeții și minifotbal.

Seara petrecută la discotecă m-a dezamăgit puțin, pentru că băieții din formația Centrului universitar Iași — „Formula 4“ prezintă slabe calități de instrumentiști, iar valoarea poetică a textelor era nulă.

În schimb dimineața plecării mi-a rezervat o surpriză plăcută: l-am întîlnit pe Adrian Bleocă, membru al cenaclului „Forum“. Era puțin deziluzionat că nu are ce face la ore matinale și mi-a spus că e hotărît să caute o pîrtie de schi prin împrejurimi. Am mai înghesuit apoi câteva imagini în aparatul de fotografiat și cu gîndul la mersul trenurilor m-am pregătit de plecare.

A doua descîndere am făcut-o la tabăra de la Izvorul Mureșului. Aveam numai opt ore la dispoziție dar am reușit s-o scot la capăt. La vila „Cloșca“ am găsit comandamentul și după rigoarea prezentărilor am intrat în subiect.

Izvorul Mureșului

Tabăra are 200 de studenți și un grup de elevi, adică relativ puțini oaspeți. Asta înseamnă grupuri mai unite de colegi și prieteni, o vacanță relaxantă într-un decor pitoresc, mulțumit zăpadă. Cunosce tabăra de la Izvorul Mureșului și mărturisesc preferința pentru acele locuri.

Dar... să revenim! De la comandantul taberei am luat cunoștința de câteva activități din programul taberei: drumeții (amatorii de sport, pot alege între șah, tenis de masă și minifotbal), de asemenea audii muzicale, concursuri — am asistat și eu la concursul pentru cel mai afon interpret — vizionări de filme etc. Cei veniți în tabără mai au la dispoziție o pîrtie de schi pentru începători — cu instructorul de rigoare, clubul taberei, cu jocuri mecanice, bar și nelipsita discotecă susținută de formația „X—XX“.

Am petrecut seara la disco și apoi într-un grup exuberant în care solist a fost câștigătorul „Concursului de afoni“. La ora 2 din noapte m-am despărțit cu regret de băieții și m-am urcat într-unul din vagoanele „frigorifice“ ale acceleratului 431.

Singiorz Băi

Am ajuns literalmente obosit în acest ultim popas și mai ales înghețat. La Comandament m-a întîmpinat Aurel Grad, responsabilul cultural, care tocmai venise la permanență. După o jumătate de oră, în mijlocul întregului Comandament, clujean, îmi notam primele date. Țin să le mulțumesc de la început, pentru ospitalitate, deși veștile cu care m-au întîmpinat nu erau dintre cele mai bune.

În primul rînd am aflat că cei mai mulți studenți întîrziți erau din Timișoara, lucru explicabil într-o oarecare măsură, deoarece erau de la Agronomie care a avut sesiune pînă în ziua de deschidere a taberei. Mai puțin explicabil este faptul că studenților nu li s-a prelucrat regulamentul de funcționare a taberei și instrucțiunile cu privire la termenul de prezentare în tabără, sau modul cum au fost distribuite biletele la Casa de cultură. Tot timișoreni au venit fără nici un conducător de grup, delegat de Centrul universitar, fapt semnalat și la Izvorul Mureșului. Cei în cauză ar trebui să tragă învățăminte (comisia socială și sport-turism a Centrului universitar) și să procedeze mai organizat pe viitor, eliminînd comoditatea.

Pentru mine stațiunea de la Singiorz Băi a fost o plăcută descoperire. Așezată într-o depresiune largă, închisă de jur împrejur de coaste acoperite cu limbi de pădure pe care, cu puțină indulgență se poate schia, stațiunea e aerisită, cu spații largi între hoteluri și vile, cu câteva construcții moderne, care impresionează în mod plăcut și odihnitor privirea. Vremea binevoitoare dăruie această oază de agrement, cu o bogată togă de zăpadă afinată care scîrțîia vesel sub tălpi.

M-am infiltrat discret printre vremelnicii locuitori și am descoperit câteva figuri cunoscute. În primul rînd Popovici Pascal și Maklari Zoltan, colegi din anul V MA. Cu primul am stat de vorbă între o drumeție și un somn de după-amiază și am aflat că se simte foarte bine și îi place tabăra. Merge în toate drumețiile, la discotecă și vrea să se bucur de această ultimă vacanță din studenție. M-am gîndit că mai am în față câteva vacanțe și mi-a părut al naibii de bine. L-am lăsat apoi să se odihnească pentru că și eu aveam mare nevoie de un pui de somn.

Seara în ședința de comandament am mai notat din programul taberei, drumeții la „Farmecul pădurii“, serile centrelor universitare (nelipsite), un concurs „Cine știe câștigă“, seară de poezie, cel mai frumos „Plugușor studențesc“, competiții sportive de șah, cel mai frumos om de zăpadă și meciul de fotbal, Comandament — Restul taberei!

A doua zi dimineața am întîlnit în holul hotelului „Hebe“ un alt grup de studenți din Timișoara. Am schimbat câteva cuvinte cu Violeta Cojan anul II TCO.

„Cum ți se pare tabăra?“ „N-am mai fost în

tebere. E cam puțină activitate și se adună greu lumea“. (De asta se plîngea și comandantul). „Ai fost în drumeții?“ „N-am fost în nici o drumeție. Am vrut să merg la Rodna, dar din cauza gerului n-a pornit autocarul“. „Ai un program pentru zilele următoare?“ „Aș vrea să merg la seara Timișoarei deși nu am talent deosebit“. Nici nu e nevoie, de multe ori ajunge entuziasmul și bunăvoința!

Am profitat de această ultimă zi și mi-am permis o relaxare. Am bătut din „izvorul 6“ indicat pentru gastro-duodenită (!), iar seara m-am întîlnit la un pui fript (pe rotisor) și un pahar de cabernet cu un grup de simpatici timișoreni.

Pe la orele 23 ale zilei de 23 decembrie '76, n-am avut încotro, mi-am luat bagajul și m-am urcat într-un alt vagon „frigorific“ — pornind către casă.

LAZAR MIREL
M. A. anul II

Foto: GH. TARȚAN
și I. BACALETE

Sentimentul istoriei

Moise Groza

EROU BANĂȚEAN,
EROUL NAȚIUNII

Cel ce va deveni patriotul cu o cultură și solidă experiență militară, cel a cărui fapte au devenit legendare, s-a născut în anul 1844 în satul Obreja de lângă Caransebeș. A fost cadet în Regimentul 13 de graniță bănățean, apoi în Regimentul 66 linie cu garnizoana la Verona în Italia unde a fost înaintat la gradul de sublocotenent, participând la bătălia de la Custozza în 1866 și la cea de la Versa, unde a fost rănit.

După terminarea campaniei a fost un timp profesor la școala militară de cadeti din Lemberg (Lvov), după care va frecventa cursul superior al Institutului Geografic din Viena, fiind apoi trimis în Transilvania pentru studii topografice. Timpul petrecut în mediul intelectualității române ardelene, animată de ideile emancipării naționale contactul cu populația satelor românești au înăruit puternic personalitatea tinărului Moise Groza.

Animat de înalte simțăminte patriotice vine în 1873 la București după ce demisionase din armata austro-ungară, la fel cum procedaseră atâtea personalități care au dat strălucire spiritualității românești.

Încadrat în armata română, „a fost fericit să-și consacre toată priceperea și la nevoie chiar viața pentru o cauză pe care o considera sfântă”. A fost însărcinat cu organizarea serviciului cartografic al armatei române, iar în 1875 a condus lucrările pentru întocmirea hărții topografice a Moldovei. În preajma războiului de Independență a fost înaintat la gradul de căpitan și a lucrat la statul major al armatei. În perioada când armata română se afla în dispozitivul de apărare pe marginea Dunării, Moise Groza, ziua și noaptea indiferent de vreme își făcea serviciul cu o energie impresionantă. După trecerea Dunării, căpitanul Moise Groza cercetează zona unde urma să lupte Divizia IV română, înaintând superiorilor săi rapoarte clare și

precise ce vor avea o mare importanță în timpul desfășurării operațiilor militare. Într-o scrisoare din 25 iunie 1877, Moise Groza scria: „astăzi este o zi însemnată în viața mea, adică astăzi sînt 11 ani de

la bătălia de la Custozza, unde mi-am făcut datoria fără a ști pentru ce. Cu atît mai mult știu acum pentru ce o să mă bat”.

În focul bătăliei din 30 august alături de Voinescu și Candiano-Popescu, Moise Groza a fost inima și mincea lucidă care a dus la asaltul redutei Grivița I, după ocuparea căreia tot el a organizat apărarea pozițiilor cucerite. Semnificative sînt rîndurile pe care însuși le scrie: „am scăpat în de-

plină sănătate din 2 lupte, adică din cea de sîmbătă 27 și cea de marți 30 august. În cea din urmă am condus eu coloana la atac, la care ocazie mi se răni calul cu 2 gloanțe...”. Pentru fapta sa eroică a fost propus spre a fi decorat cu ordinul „Cavaler al Stelei României”. În ziua de 6 septembrie 1877, se arată în ordinul de zi nr. 65 semnat de generalul Cernat — „locotenent-colonelul Voinescu... căpitanul Groza dînd probe de curaj și energie în timpul atacului se pun la ordinea de zi pe armată”. Îl găsim în linia I și la atacul din 7 octombrie: „cînd este rănit la cap... pe cînd escalada parapetului tranșei pentru a ieși la luptă”. Plin de curaj și dînd dovadă de eroism, devenit după bătălia din 7 oct. „stîlpul Diviziei a IV”, Moise Groza participă și la luptele de la Vidin.

Între cei care i-au cunoscut faptele de arme și i-au dat o înaltă prețuire a fost gen. Radu Rosetti care scria: „figura locotenent-colonelului St. Voinescu, precum și cele ale colonelului Herkt și a căpitanului Groza vor rămîne în istoria noastră militară ca ale unora care au contribuit mai puternic la cucerirea de către trupele noastre de infanterie și artilerie a laurilor cu care s-au acoperit în zilele de 27/28 și 30 august, 11 septembrie, 8/18 sept. și 7/29 oct. Onoare lor”.

Ca urmare a faptelor de arme deosebite lui Moise Groza i-au fost conferite decorațiile: „Ordinul Steaua României”, „Ordinul Sf. Ana”, medalia „Virtutea militară de aur” iar în 1878 „Crucea trecerii Dunării” medalia „Apărătorii independenței” iar în 1880, „Semnul onorific de aur” pentru cei 25 de ani în serviciu militar. După ce a ajuns general, în aprilie 1907 a fost trecut în rezervă, iar în 1912 în retragere. Moare la Brăila la 29 martie 1919 după ce apucase marele eveniment al unirii Transilvaniei cu Țara de la 1 dec. 1918.

În acest an la aniversarea a 100 de ani de la cucerirea Independenței, Banatul îi aduce prin locuitorii săi un înalt omagiu, prin organizarea unor ample manifestări, prin organizarea unor expoziții și prin ridicarea unui bust în satul de baștină. El va rămîne peste ani un simbol al bărbăției și eroismului oamenilor acestor locuri.

PETRU BONA

Directorul Muzeului Caransebeș

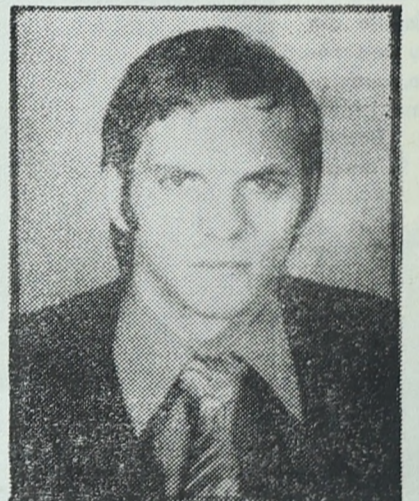
În toamna trecută s-a dat în folosință un nou complex de laboratoare care aparține de Facultatea de Inginerie chimică, perla facultății, cum s-au obișnuit chimiștii s-o numească. Plasat pe platforma industrială a Timișoarei, de pe Calea Aradului, în cadrul „Întreprinderii textile”, acesta atrage privirea trecătorului. Atrage, în primul rînd, prin finețea construcției, prin bun-gust și frumusețe, dar mai ales prin utilitatea ei. Ne-am obișnuit să vorbim în ultimul timp despre integrarea învățămîntului cu cercetarea și producția și dacă ne-am obișnuit să vorbim, atunci, aici ne obișnuim s-o simțim, s-o vedem aieva, despărțită doar de un coridor de cițiva metri care de fapt nu există. Nu există. Pentru că distanța reală s-a diminuat total, pentru că drumul minim s-a realizat aici. Din laboratoarele modern utilizate treci mai departe și ai satisfacția să urmărești reacțiile pe care acum cîteva minute le-ai executat în eprubetă. Fascinația împlinirii plutește printre instalațiile la scară micro-industrială, plutește printre paletelile ventilatoarelor, ori printre eprubetele ce-au învățat să ascundă în pintece secrete pe care mina și mincea le descoperă și le aplică.

Efortul maxim a început cu mult timp înainte, cînd studenții chimiști mînuiau cazmaua, lucrînd la fundații, închipuindu-și laboratoarele moderne de astăzi. Totul înseamnă muncă și dăruire ce se exprimă prin cifre: peste 11 000 de ore de muncă în decurs de doi ani. S-au executat săpături la canale de racordări tehnologice apă-gaz, s-a lucrat la instalarea mașinilor și în final la finisaj. Un atribut în plus adus viitorilor ingineri este acela că munca lor s-a făcut prin autocontrol. „Cadrele didactice ne-au îndrumat n-au stat să ne supravegheze tot timpul fiindcă locul lor era în altă parte iar timpul lor, prețios. Noi știm să muncim și singuri!” ne-a spus unul dintre studenții care au lucrat aici luni în șir.

Am pătruns într-un laborator în care se efectuează lucrările practice. Atmosferă de muncă intensă! Studenții aplecați asupra microreactoarelor, autoclavelor, agitatoarelor, agitatoarelor electrice a etivelor, urmăreau și efectuau reacții, calculau se

Drumul scurt între BCU Cluj / Central University Library Cluj cercetare și producție

de
RADU
MATEI
TODORAN

consultau și zimbeau cu satisfacția omului ce găsește la îndemînă totul, a omului pentru care munca înseamnă plăcere. Am schimbat și cîteva păreri.

Horia Boita, student în anul IV: „Lucrăm în flux continuu. O lucrare de laborator conține mai multe faze. O grupă continuă munca celeilalte.”

Petre Brașoveanu, student anul IV: „Pu-teți urmări aici o realizare la scară mică a unor produse industriale”.

Félvinci Ștefan, anul IV: „Ceea ce vedeți aici este ceva din munca noastră. Nu mai vorbim de orele de muncă patriotică despre care ați auzit desigur. Să vorbim mai bine despre autoutilare. Am învățat să fim și mecanici; lucrăm la polizor, la mașina de găurit, încercăm și cu pila și mci punem la punct un agitator sau știu eu ce lucrări mai mărunte de care e neapărat nevoie”.

Ne-am continuat vizita prin această mică unitate productivă alături de tovarășul conferențiar doctor Palea Romulus, prodecanul Facultății care cu obișnuita-i amabilitate m-a condus peste tot prin această întreprindere pe care dînsul o conduce. Am văzut laboratorul de antidăunători condus de tovarășul șef de lucrări I. Ristici, unul dintre cei mai neobișnuiți cercetători. Într-adevăr aici totul este așa cum se spune cotidian foarte modern. Ne-am oprit mai mult asupra unor aparate noi, de care studenții și cadrele didactice sînt foarte

mindri: un aparat care înregistrează automat punctele de topire și altul de titrare, adevărate curiozități ale tehnicii. Apoi am trecut în locul care ne atrăgea prin uruitul reactoarelor. O ordine perfectă ne întîmpină încă de la intrare. Instalațiile curate, vopsite și bine întreținute, funcționează fără încetare. Și un atribut în plus adus muncii cu caracter didactic: Majoritatea sînt din sticlă. Se pot urmări aici toate fazele repurificării toluenului ori a preparării liarom-lui și antrachinonei, direct în orice stadiu mulțumită transparenței coloanelor de distilare, a reactoarelor și țevilor de sticlă.

În colțul din dreapta studenții anului II și III a secției TSCO vopsesc instalația de obținere a oxidului de magneziu destinată profilului secției lor. Am stat de vorbă cu studenții care s-au transformat între timp în vopsitori. Plini de vopsea ne zimbeau mulțumiți.

Într-adevăr nu se poate să nu rămii impresionat de autenticitatea atmosferei. Se simte pe undeva mîndria realizării pe undeva însă pe unde munca are un greu cuvînt de spus așa cum ne relatează și interlocutorul nostru tovarășul conferențiar dr. Palea:

— „Această unitate de integrare a angajat efortul de concepție funcțională, a cadrelor didactice care au urmărit și pe

parcurs execuția lucrării, pînă la finalizare. În această perioadă studenții, la apelul decanatului au contribuit prin muncă patriotică săptămîni întregi, în autocontrol și bună organizare. Noi, cadrele didactice ne-am gîndit să montăm instalațiile în urma cercetării, pe măsura finalizării fiindcă numai așa cercetarea noastră își va găsi integrarea în producție. Se vor produce în 1977, 40 de tone de produse auxiliare pentru industria ușoară printre care amintim: agenți de ignifugare, agenți de ronjare și intermediari pentru coloranți de calitate superioară. În cadrul acestor activități lucrează cinci cadre didactice, patru cadre tehnice și 80 de studenți, care împreună cu grupul de cercetare al ITT vor constitui cinci colective mixte de cercetare, microproducție experimentală și servicii pentru aplicarea produselor realizate.

Merite deosebite se cuvine să atribuim Întreprinderii textile Timișoara și personal, tovarășului director dr. ing. Pugna Ion, care a manifestat totală receptivitate și pasiune chiar pentru realizarea și dotarea acestui obiectiv.”

Am întîlnit aici un colectiv încheiat de oameni, oameni neobosiți, care muncesc și creează, dezleagă tainele unei lumi înviorate de clinchetul eprubetelor în stative și uruitul reactoarelor, ori multumirea studenților în laboratoare.

TEHNOLOGIILE NECONVENȚIONALE, prestigioasă ramură a tehnicii moderne

Cu aproximativ două decenii urmă, la Timișoara a fost acordat certificatul de naștere a unei noi ramuri a tehnicii moderne — tehnologiile neconvenționale (neclasice). Unul dintre inițiatorii primelor cercetări în acest domeniu, prof. dr. doc. g. AUREL NANU, șeful catedrei de tehnologie mecanică de la Institutul Politehnic „Traian Vuia”, a avut amabilitatea să acorde următorului interviu:

— Tovarășe profesor, pentru ce vă rugăm să ne definiți termenii.
— Tehnologiile neconvenționale au apărut în momentul în care metodele tradiționale, clasice, de prelucrare a metalelor nu mai dau rezultate. Munca construcțiilor de mașini devine mult prea complicată. Se începea elaborarea unor materiale cu proprietăți deosebite, duritate ridicată. Procedeele clasice în fața acestor cerințe noi au inclinat armele, în ajutorul lor venind tehnologiile neconvenționale.

— Ce aduce acestea nou față de cele clasice, prin ce se caracterizează?

— Tehnologiile neconvenționale au la bază principiul noi de prelucrare cum ar fi eroziunea electrică, electrochimică sau a două combinată, eroziunea cu ultrasunete sau cu laser. Pe scurt aceste tehnologii utilizează energii concentrate, capabile să producă așa numi-

tul fenomen de eroziune. Aceste operații, destul de pretențioase, se impun tot mai acut în elaborarea unor materiale cu puritate ridicată, în realizarea unor procese metalurgice și de prelucrare în forme inedite: deformare plastică, aşchiere, etc. Fără cunoașterea lor e greu de presupus realizarea unor mașini și utilaje la nivelul cerințelor secolului nostru. Cunoașterea acestor tehnologii permite, în același timp, noi soluții în combaterea efectelor dăunătoare ale acestora, în procesele industriale de uzură prin frecare, eroziune cu gaze fierbinți, cavitatie, coroziune etc.

— În toamna lui 1971, Timișoara a găzduit prima conferință națională de tehnologii neconvenționale în prelucrarea metalelor. Ce a însemnat pentru preocupările din acest domeniu de cercetare?

— Efectul său imediat a fost înființarea unui centru de cercetări în tehnologiile neconvenționale pe lângă Politehnica timișoreană, unde astăzi lucrează zeci de specialiști cu înaltă calificare. Tot la acest institut este specializată o grupă de studenți în tehnologiile construcției de mașini și singura de acest fel din țară. În plus, organizăm serial cursuri postuniversitare pentru inginerii din producție.

— Ce aport au avut cercetările specialiștilor timișoreni în

soluționarea unor probleme ale întreprinderilor productive?

— Pentru uzina siderurgică din Oțelu-Roșu de pildă, am pus la punct o tehnologie de prelucrare a filierelor din aliaje dure pentru tras bare. Tehnologiile neconvenționale au dus la realizarea unui aliaj foarte dur, care înlocuiește cu succes diamantul. Eficiența lor se cifrează la circa 10 milioane lei valută pe an. Ca să înțelegeți mai bine, pot să vă mai informez că pentru recondiționarea unei filiere, literatura de specialitate spune că sînt necesare 30 de ore. Printr-o tehnologie proprie noi am redus acest timp la numai... o oră.

— În ce alte domenii de activitate s-a făcut simțită prezența specialiștilor timișoreni?

— În nenumărate sectoare productive. Pentru extracția petrolului, bunăoară, am conceput o metodă originală de prelucrare a fantelor cu deosebită importanță practică, care s-a generalizat pe întreaga țară. Ea este de aproximativ 60 de ori mai productivă decât metoda clasică. Am realizat de asemenea, o mașină cu eroziune electrică complet automatizată, alta pentru mecanică fină care execută orificii de ordinul zecimilor de milimetru, mașini de prelucrat și sudat cu unde ultrasonice, utilizabile în domeniul materialelor extradure, teh-

nologii speciale de prelucrare cu laser etc. Solicitățile depășesc de cel puțin zece ori posibilitățile noastre de a le rezolva, deși avem specialiști de mare valoare.

— Cum vedeți posibilitatea rezolvării acestor deziderate în viitor?

— Prin constituirea unor unități integrate de învățămînt, cercetare și producție care să deservească întreaga țară. Numai învățămîntul în forma lui nu poate face față cerințelor economice actuale. A trecut vremea cînd misiunea profesorului se reduce strict la cabinetul său călduț. Sarcinile noastre sînt astăzi mult mai complexe. Munca didactică trebuie îmbinată armonios cu cea de cercetare și producție. Pînă nu de mult era „moda” ca fiecare să facă ce vrea, iar industria, dacă vrea, aplică numai ce dorește. Consider că această optică trebuie radical schimbată.

— După părerea dumneavoastră prin ce optică trebuie privită activitatea profesorului universitar de astăzi?

— Ideile noastre, oricît ar fi de bune ele, dacă nu-și găsesc finalizare practică, rămîn fără valoare. Misiunea noastră începe în faza de concepție, trebuie să continue cu cercetarea, în toate ipostazele ei, dar nu se poate opri aici. Punctul său culminant trebuie să-l constituie

realizarea utilajului propus într-o unitate productivă, introducerea lui în producția curentă. Abia atunci putem spune că ne-am făcut datoria. Cercetările care nu-și găsesc finalizare practică nu au valoare. O altă misiune a noastră este să intuim direcțiile noi în tehnică, să fie cu un pas înaintea celorlalți, să aibă un ideal.

— Dumneavoastră personal cum ați realizat acest ideal?

— Prin 1955 am început să mă ocup de problema tehnologiilor neconvenționale, atunci cînd pe plan mondial nu se știau prea multe lucruri despre acestea. Mulți din colegii susțineau că e vorba de o adevărată „ceasornicarie” proprie și de nimic altceva. Astăzi, toată lumea știe că nu poate fi concepută o industrie modernă fără tehnologiile neconvenționale. După modelul nostru au luat ființă nuclee de cercetare și în alte centre universitare la București, Brașov, Craiova. Astăzi colaborăm cu specialiști din întreaga lume și avem acorduri cu țările socialiste. Sperăm ca în anul viitor, ca o sinteză a muncii noastre de pînă acum, să aibă loc cea de-a doua conferință națională de tehnologii neconvenționale cu participare internațională, pe care o dorim deosebit de rodnică.

I. MEDOIA

ADUCERI AMINTE

Eminescu

„Eminescu n-a trăit numai pentru el, niciodată n-a trăit numai pentru el. El a trăit pentru oameni, pentru viață, a trăit pentru a da viața lui vieții noastre și moartea lui să dea sens eternului.

Eminescu a trăit pentru frumos, a trăit aici la noi, în această țară, ascultînd buciumul și talanga și murmurul frunzelor și codrul, și visa cu ochii deschiși spre stele, spre lucefieri, spre soare, visa și visele lui se plămădeau în cîntec, în durere și simțire.

El a trăit pentru un neam și pentru o țară, a trăit pentru un pămînt și pentru nume ce-au fost: Ștefan, Mircea, Mihai și au rămas istorie, legendă și cîntec, au rămas fir de lumină spre mai departe, dincolo de noi. El a trăit pentru ei și a devenit istorie, a devenit o țară și un cuget.

El a trăit pentru poezie, pentru această fată cu lauri, a trăit pentru ea cum soarele ce arde pentru lumină și zi, și i-a dăruit nașterea și viața și moartea ca o lege a legii, de a fi veșnică flacără pe altarul artei. El a trăit pentru dragoste, pentru tot ce-i mai fîr pe pămînt, mai omenesc, mai drag, mai firesc, și-a iubit mult, mult, pînă la nemărginire și dragostea i-a fost tristă ca doina unui om singuratic, a unui om nenorocos, a unui om nefericit. Eminescu n-a trăit numai pentru el, niciodată n-a trăit numai pentru el”.

Eminescu, poarta cu coloane de granit, adînc înrădăcinată în vatra străbună, așezată pe prima treaptă a lăcașului liric național, îmbină odată cu tragismul condiției umane, sensul de o profundă emoționalitate, dînd în lumină adevăruri care, poate, nici o altă minte omenească nu a reușit și nu va reuși să creioneze mai fidel edificiul mult nuanțat al vieții.

Poet într-o țară de basm și poveste, cu numele tănuț în leagănul mioriticelor spații carpatine, pana-i vibrează la murmurul îmbietor al codrului reușind ecouri cu rezonanțe wagneriene de necuprins, coborînd apoi în fața cîmpilor într-un vals îmbătat de euforie și pămîntesc.

Eminescu, suflet și cuget într-o permanentă contemplare, găsește orizonturi de neimaginat, însuflînd versurilor o vitalitate cutremurătoare, cu răsunet nemărginit, universal.

Comemorînd 127 de ani de la nașterea luceafărului poeziei românești, în cadrul serii „Mihai Eminescu”, desfășurată la Casa de cultură a studenților, tovarășul asistent universitar Viorel I. Boldureanu a deschis programul cu expunerea „Eminescu sau condiția națională a universalității literaturii române”, o privire asupra complexității operei poetului. Din cele spuse de autor s-au evidențiat două aspecte fundamentale ale operei poetului, aspecte ce vin să contureze mai profund actualitatea și nemurirea ei. Primul aspect „de ce Eminescu este cel mai mare poet național și tocmai de asta univer-

sal” este motivat astfel: „Universalitatea unui poet este împrejurarea prin care opera, zămislită în timpul și spațiul pe care le exprimă, iese din limitele epocii sale și ale țării unde a luat ființă și devine inteligibilă întregii umanități”.

La fel cum ar spune Eminescu: „Noi nu avem nici timp, nici loc și nu cunoaștem moartea”.

A doua problemă: „Eminescu — mare clasic creator de poezie modernă închinată omului”, este explicată în felul următor: „Dacă cineva se întreabă care este semnificația primă și ultimă a luceafărului Hyperion — deasupra mergătorul — merită să găsească răspuns într-un alt drum, al altui deasupra mergător Hyperion. Să caute așadar poezia de incredibilă modernitate intitulată „Numai poetul” în care stă scris: „Numai poetul / Ca păsări ce zboară / De-asupra valurilor / Trece peste nemărginirea timpului / În ramurile gîndului / În sfintele lunci / Unde păsări ca el / Se întrec în cîntări”.

În continuare, Eugenia Crețoiu, Monica Mihăescu, Ion Cocieru și Eugen Cristea, actori la Teatrul Național Timișoara, au recitat din opera poetică a lui Eminescu cu o vădită emoție și dragoste de frumos, încheind cu poemul „Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie”.

Foto: C. DUMA

A urmat un moment de poezie și muzică cu grupul „Antares” (interpretînd simbolicele versuri ale poeziei „La steaua care-a răsărit”).

Seara a prilejuit un moment emoționant de o înaltă ținută estetică, un moment de aduceri aminte despre omul ce și-a închinat viața poeziei pentru cel care a fost, este și va rămîne flacără nestinsă pe altarul artei și culturii românești: Eminescu.

ALEXANDRU BERCEANU
Zootehnie și medicină veterinară, II

STUDENTIA

Față în față. Eu și sesiunea. Dvs. și sesiunea. Ce ne aduce o sesiune? Gînduri, multe gînduri. Emoții, multe emoții. Împliniri, multe împliniri. Consumuri nervoase, lacrimi, note mari și note mici și multe altele pe care cu toții le știm. Sînt față în față cu primul examen din ultima mea sesiune. Mă gîndesc cum ar fi putut să fie sesiunile mele. Mă gîndesc mult la laudatele „teste” pe care n-am avut norocul să le prind. Nimeni nu riscă nimic. Studenții se plîng că sînt multe „umpluturi”. Ne încercăm memoria cu cifre, formule, substanțe care vor trăi sau vor muri curînd. Un specialist nu se formează numai cu acestea. El le poate găsi la nevoie în orice cărțuie tehnică. Aș fi vrut niște sesiuni cu „cărțile pe față”. Niște sesiuni care să se consume zilnic în discuțiile de la seminar și de la lucrări. Discuțiile ar fi fost mult mai utile, decît o verificare a capacității de memorare. Ele se formează, ele te obligă să îți susții ideea prin argumente. Argumentele trebuie căutate în cărți și așa intră în joc și bibliografia. Și ar fi încă multe altele.

Să nu uităm că față în față cu sesiunea sînt și părinții noștri. Nu știu ei mare lucru cum sînt examenele ori au uitat, dar se întreabă mereu, ce o fi, cum o fi.

Cineva mă întreabă cum stau cu materia? Cum să stau? Bine. Stau față în față cu ea. Și arunc din cînd în cînd priviri dușmănoase și mă gîndesc la „Mitologiile subiective” ale lui Octavian Paler care îmi plac și care-mi fac acum din ochi. Aș vrea totuși să mai zăbovesc prin Olimpul studenției mele. Mi-e greu să mă despart de liniștea bibliotecilor și chiar de forfota examenelor.

Oricum o privire peste o sesiune e un lucru îndrăzneț. Nu numai pentru faptul că e iarnă, dar și pentru faptul că valorile și ierarhizările diferă de la subiect la subiect.

Mă văd totuși față în față cu o ușă pe care scrie (cu roșu) „Examen”. Lîngă numele meu e trecută o oră. Mă uit la ceas. Încep să fac pași. Mi se spune, „ești palid”. Așa sînt eu mereu. De ce taci? Pentru că mă gîndesc. Intru. Sînt față în față cu biletele. Bilete „faine” și bilete „nasoale”. Pe care să-l trag? Numai unul. Fie! Pe o coală încep să se rînduiesc frazele. Urlă ceva în mine. Mă desfac la cravată. E cald. Neluțu vorbește prea tare. Răspund. Aici firul se întrerupe. Am pierdut și masa. Mereu noi, grupa secundă, pierdem masa. Beau puțină apă. Trebuie să scriu acasă. Da, da, mergem la film.

Scena se poate repeta în fel și chip după personaj.

Sperăm să fie pentru toți o sesiune plină de împliniri, un bun început de an, o sesiune în care studenții să știe tot, iar „dascălii” să fie mereu cu zîmbetul pe buze.

Să fie o sesiune în care acumulările profesionale să fie maxime, în care munca cinstită să își capete cuvenita răsplată.

LIVIU NADIȘ
Agronomie, anul V

Urbanizarea oferă omului contemporan istoria omenirii. Orașul atrage spre inima sa involburată valuri de oameni. Orașul, realitatea prezentului, părintele milioanei de oameni, atrage prin inedit și util, prin grandioare și maiestate. Ne-am obișnuit să privim orașul ca pe un polimer ce-și mărește dimensiunile prin cataliza omului, înalță săgeți de oțel și sticlă, mîncînd pămîntul cîmpiei și făurînd coloși de beton cu brațele înfipte în inima pămîntului ori aruncate peste riuri și lacuri. Aici pulsează o viață intensă, un furnicar convențional ce emană știință, cultură, și poezie. Poezia utilului, a frumosului și neprevăzutului.

Orașul tinde să scruteze înălțimile, să-și sprijine brațele încătuse în fier de albastru cerului. Orașul înseamnă geniu, înseamnă fabulație, înseamnă un amestec omogen de beton, cărămidă, sticlă, apă, soare, verdeață, fier și oameni. Mai ales oameni! Omul sfințește cu mintea și cu brațele sale destinul orașului.

Orașul are poezia sa, izvorită din poezia omului, a străzilor strîmte și întunecate, a bulevardelor largi și luminoase, a blocurilor turn ce cîntă poezia grandorii, a parcurilor umbrite ce poartă în frunzele castanilor poezia pădurii, a uzinelor înfierate ce-și urlă cu zgomot neliniștea ghilotinelor și concasorilor ori uruitul strungurilor întrerupte alene de șierul sirenelor și pufăitul demonic a locomotivelor oboșite.

Orașul își poartă istoria cu haina arhitecturală, ciudat melange de stiluri ce amintesc vremurile tramvaielor cu cal și ale jobenului, ale valsului ori

jazz-ului, ale primelor locomotive cu aburi ori a super-trenurilor pe pernă de aer. Poți admira aici cartea nescrisă, a epocilor, trecutul îmbrățișat de prezent, poți conjuga aici verbul „a fi” la trecut afirmînd că ai cuprins prezentul și viitorul.

Mai șade un bătrîn alene în fața porții de la casa din suburbie fumîndu-și pipa îngălbenită de

POEM URBAN

rostogolirea involburată a anilor așteptînd să sune ceasul din turnul bisericii; mai cîntă lăutarul la geamuri cu perdele trase, mai latră cîinii noaptea lingă cișmeaua de la rădăcina teiului...

Își ridică într-un timp moșul fruntea spre înălțimile orașului, zimbește cu satisfacție minunîndu-se: „Blocurile astea aproape zgîrie norii”.

POEZIA ORAȘULUI DE LA GROPIUS LA LE CORBUSIER

Orașul a fost și este expresia arhitecturală a unei epoci. Arhitectura modernă întemeiată de Walter Gropius a însemnat schimbarea poeziei, a însemnat poezie modernă. Funcționalismul lui Gropius se exprimă prin utilitatea arhitecturii într-o formă simplă. „Forma urmează funcțiunea” este

expresia primei școli de arhitectură modernă întemeiată de Gropius la Weimar. Mult timp funcționalismul a încătus în forme geometrice simple realitatea orașelor. Așa au construit Breuer, Luigi Nervi și Alver Alto.

Apoi orașele s-au împănau cu grandioasele vile ale lui Franck Lloyd Wright și-au străpuns cerurile cu zgîrie-norii născuți în Manhattan. Oțelul și sticla au înlocuit cărămida, gropile subsolurilor au fost înlocuite cu pilonii lui Le Corbusier.

Le Corbusier a dat o semnificație nouă urbanismului, a cărui elemente sînt: soarele, cerul, arborii, fierul și cimentul. Pentru el, orașele au nevoie înainte de toate de un plan logic al liniilor și de un mod de amplasare inteligent ales. Orașul modern fără soare, aer, arbori și iarbă este bolnav, și-n agonia sa el se războiește cu omul. Orașului visului său, Le Corbusier i-a dat numele de „Orașul radios”. El imaginează poezia zgîrie-norilor printre parcuri cu verdeață și fîntini arteziene. Omului nu-i poate lipsi poezia naturii.

POEZIA ABSURDULUI

Privim cu atenție orașul. Ne minunăm de inscripțiile scrise la toate colțurile: „Nu călcați iarba”, „Nu rupeți florile”, „Aruncați hîrtiile la coș” și ridem de inutilitatea unor cuvinte ce par absurde.

La capătul străzii mi-am stins țigara de-un stîlp și-am lăsat-o să cadă jos. Ceva mai sus patrona afîrnată într-o dungă inscripția: „Păstrați curățenia orașului”.

RADU MATEI TODORAN

Science — fictionul reprezintă un fenomen literar amovibil?

Dezvoltarea tehnico-științifică din ce în ce mai intensă și din ce în ce mai largă sub raportul ariei de cuprindere, prezintă importante repercusiuni asupra vieții sociale, în primul rînd asupra aspectului calitativ, fiind capabilă să impulsioneze și să modifice ca atare tabloul evoluției relațiilor umane prin nivelul cantitativ.

Literatura ca și sfera umanistă în general, este o reflectare imanentă a societății de aceea urmează (sau poate urma) legile societății într-un mod mai apropiat sau mai îndepărtat.

Ca atare știința a pătruns în literatură la fel de firesc ca și în viața socială, eroii scrierilor actuale — nu neapărat numai de science-fiction — folosesc în mod curent ultimele cuceriri ale civilizației, precum televizorul, telefonul...

... La fel au apărut și s-au dezvoltat o serie de noi profesii; de ce să excludem posibilitatea ca unii eroi de scrieri să le practice?

Fiind un domeniu al literaturii, science-fiction se deosebește numai sub aspect formal de aceasta, aria de investigație nefiind limitată (cum se crede uzual) ci dim-

potrivă, considerabil largită. Fiindcă viziunea științifică oferă pe lingă problemele vieții și tulburarea cercetătorului în fața necunoscutului, avînd darul de a ne emoționa adînc.

Dorința de cunoaștere este o proprietate general-umană, căci prin gnoseologie (în particular prin epistemologie) ne apropiem de lumea reală, ne apare familiară și protectoare. Dimpotrivă, misterele generează cel mai adesea spaimă, bigotism, iraționalism.

Science-fiction-ul reprezintă un caz aparte al metodei ipotezelor. El este o trecere a științei prin filtrul emoțional, o reprezentare a dorințelor noastre proiectate în viitor, de aceea este vădit mai ales caracterul său anticipativ. Dar este greșit să se creadă că devansarea reprezintă unica trăsătură; structura de bază ne arată cum, prin sentimente știința devine din simplu aliat, un prieten prețios, în stare să ne sfătuiască și să ne sprijine în momentele de răscruce.

Ca orice fenomen literar, science-fictionul are corespondențe în realitatea imediată — nu întotdeauna sesizate — fenomenul științific, ce-i oferă una din premise, are o existență obiectivă și cu bogate consecințe asupra etosului (în general de specific cultural).

Reciproc, o anumită realitate socială este reflectată de science-fiction. Într-o parte din literatura occidentală predomină caracterul pesimist, de dezorganizare internă a planului fabulației, îngoasa și fuga după profit a societății ce i-a dat naștere fiind cu fidelitate reflectate. De aceea cu regret vorbind, foarte des avem de-a face cu maculatură literară (numai în acest caz) unde violența, pornografia și alienarea merg mîna în mîna.

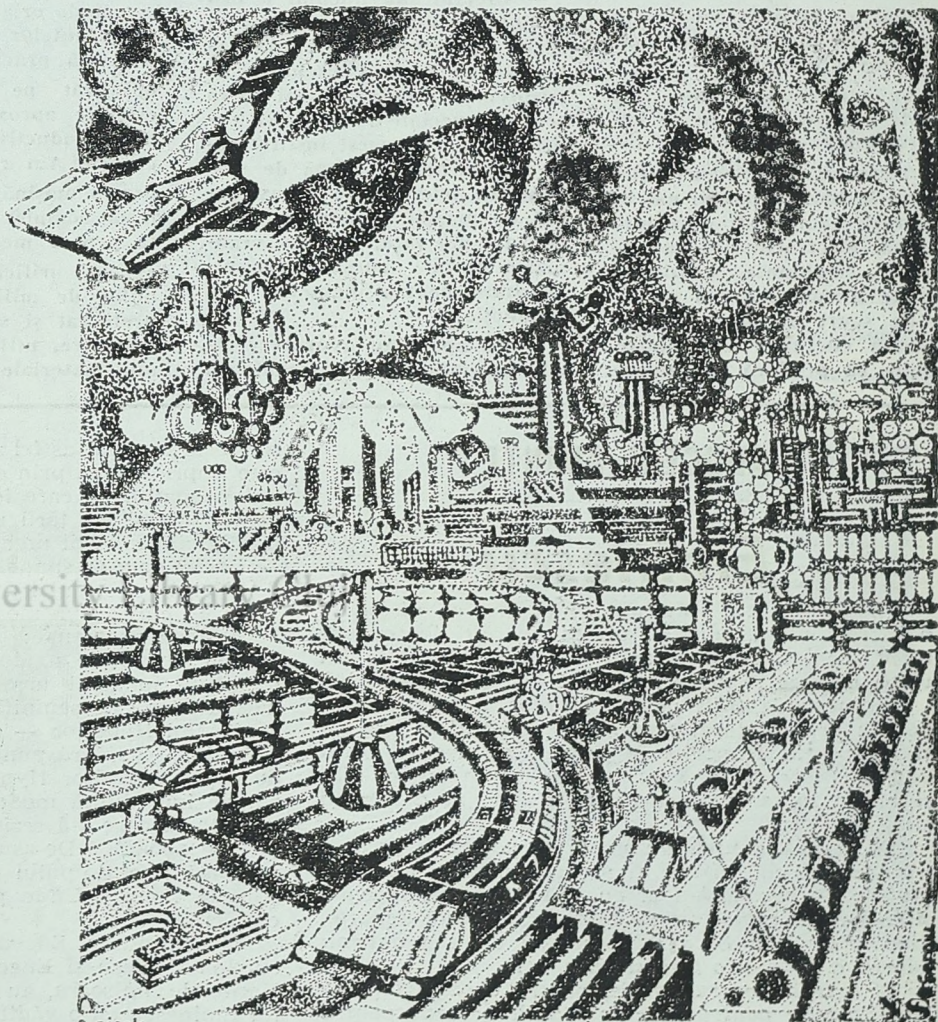
Dar acest din urmă aspect nu este concludent pentru ansamblul literaturii science-fiction. E o greșală să comparăm o situație particulară cu întreaga dezvoltare a acestui gen literar.

Science-fictionul, în ce are el mai bun, se ocupă cu implicațiile descoperirilor științei asupra vieții, omul cu problemele sale, fiind adus în primul plan.

Fanteziile științifice nu reflectă structura socială în mod suficient, ele sînt simple jocuri ale spiritului, cu baze de progmatică ca și inexistente.

Da, scrisul e un act de cultură. Dar nu trebuie să confundăm cu popularizarea, deosebirea ei de science-fiction fiind una de structură internă. Una explicitează dogmatic, a doua interpretează și adesea reface în spirit creator, căci se implică visarea și emoționarea.

Faptul că se află la granița dintre literatură și știință conferă science-fictionului — un caracter poate hibrid, dar nu alogen. Acest tip aparte e impus de însăși dialectica fenomenelor considerate, cite exemple

oraș al viitorului

S. nicola

START

asemănătoare nu cunoaștem? Poetica matematică, psihologia matematică, biofizica — Interconexiunile la actualul nivel, încep să-și dezvăluie bogatele consecințe, să destăinuie o unitate internă a domeniului gnoseologic.

Și tocmai acest aspect impune o evoluție structurală expectativă naiv-entuziastă devine un anacronism.

Știința în sine e un edificiu vast și cit se poate de serios, nu ne putem permite numai s-o parodiem. Pe de altă parte cititorul actual ca urmare a unei intense culturalizări, stăpînește o sferă din ce în ce mai largă de noțiuni, putem să ne adresăm lui în scrieri folosind cele mai abstracte judecăți, cu toată încrederea.

Trebuie să ne ferim însă de a cădea într-un scientism primar (fără confundare cu scientica) se impune corelația complexă dintre evoluția propriu-zisă a cunoașterii și evoluția sistemului social dar poate fi și de alte tipuri). De exemplu norma e definită pe IR însă sub înfățișare de modul există și în spațiul R).

Literatura științifico-fantastică trebuie să-și aducă partea ei de contribuții la formarea omului de tip nou, să indice pe lingă înalte idealuri umaniste de care e animată și căile concrete pe care s-ar

putea (sau se pot) realiza, făcînd adesea poate apel la licențe poetice, dar veridic în virtutea scopului.

Căci dacă science-fictionul abordează egală măsură trecutul și viitorul, de ce l-ramîne interzis prezentul?

Problema amovibilității lui se datorează persistenței unor prejudecăți, atât a creatorilor săi, cit și a criticii literare. O altă cauză a lipsei de omogenitate în manifestarea acestui fenomen literar, este necesitatea unității de concepții și o clarificare asupra existenței și evoluției sale.

Presupunînd absența science-fiction-ului literaturii l-ar lipsi reflectarea uneia dintre cele mai generale aspirații peren-umane: aceea de a imagina un viitor mai bun cu ajutorul imenselor posibilități oferite de știință, căutarea de a înțelege prin fantazia cu baze științifice fenomenele inconjuroare, exprimarea socială a raportului om-știință.

Odată acceptate aceste idei și aplicate putem spune că science-fiction va păși într-o nouă fază de evoluție, mai ridicat calitativ. Trebuie să-i conferim prestigiu demnitate în ochii maselor, nu numai atractivitate.

CONSTANTIN DORU MOLDOVA

Științe ale naturii anul

Ion Velican: „Vitrina cu ironii”

EDITURA „FACLA”, 1976

Tonalitatea generală a „Vitrinei cu ironii”, carte recent apărută la editura „Facla” sub binecunoscuta semnătură a lui Ion Velican, este cea umoristic-construcitivă, chiar dacă obiectivele satirei sînt multiple, iar modalitățile de a le „ataca” variate.

Schimbarea termenilor și a perspectivei din care se satirizează este sugerată și de autor prin cele patru diviziuni ale cărții. În cea dintîi secțiune, a **Povestirilor ironice**, observația și verva umoristică, irezistibilă capacitate de a trezi zîmbetul („Între literatură care stîrnește zîmbet și cea care stîrnește zîmbetul e o diferență”), vocația risului subtil, constituie o prezență constantă. Impune puterea de caracterizare, bazată pe capacitatea de a intui, cu discreție, mișcări sufletești (**Doi pe față, unul pe dos; Nu sînt o statuie.**). Interesantă este exploatarea comică a unor stări psihologice speciale, mergînd de la comicul blajin (**Plec la Canberra**) spre o finalitate satirică mai virulentă (**Oameni care se descurcă, Hoțul, Pavoazarea**) Fînețea cu care e surprins detaliul umoristic îi îngăduie autorului să sugereze din cîteva elemente o atmosferă (**Persistența memoriei**) sau culoarea unei existențe (**Noaptea Zambilei**).

Cel de al doilea capitol **Ai noștri ca brazil** (Parodii) utilizează, în pagini de satiră vioaie, mijloacele parodiei. Domină și aici observația critică subtilă. De largă audiență sînt „parodii” ca: **Fotbaliada** (după Pănuș Neagu), **Experiențele lui Coclete** (după Laurențiu Cerneț) **Nimbul de aur** (după Nicuță Tănase).

În cel de al treilea paragraf, dedicat parabolelor (**Parabole în ul-**

timă instanță) variația tonului și a procedeelelor înregistrează prezența unui lirism discret (**Parabola fericirii, Parabola femeii urite**). Forme diverse de comentariu satiric, în raport cu cele întîlnite pînă acum, găsim și în **Parabola curajului civic, Parabola educației**.

Partea cea mai rezistentă și cu adevărat originală a cărții este însă secțiunea finală, **Ochiul magic**, care reunește multe (154 la număr) din cunoscutele maxime publicate în „Orizont”. Observația ageră, fantazia asociativă, inventivitatea verbală, ironia fină, optimismul, coloratura adesea poetică recomandă aceste maxime de la sine. Iată numai cîteva exemple: „Ideea este cea mai scurtă și intensă sărbătoare”, „Una e să scrii de toate și alta e să semnezi orice”, „Am privit în ochiul fîntîinii și am văzut pe cer un singur nor: chipul meu” Greșeala de tipar nu apare întodeauna în primul rînd; citiți-mi, deci cartea pînă la capăt” Îndeamnă autorul. Și chiar dacă (ironie!) greșeala de tipar ne întîmpină de la primele pagini (p.9) lectura agreabilă a cărții ne-a cîștigat atenția pînă la ultima filă. „Apa trece, glumele rămîn”.

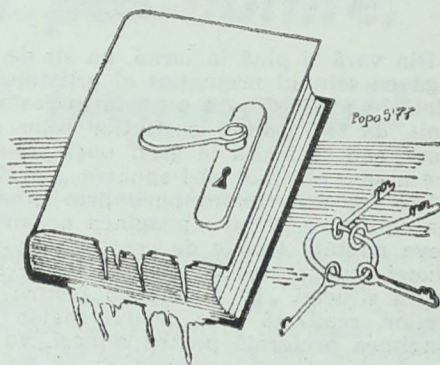
Intregind activitatea publicistică asiduă de umorist „profesionist” (vezi rubrica Evrica din săptămînalul „Orizont”) a lui Ion Velican, volumul „Vitrina cu ironii” contribuie, printr-o certă reușită, la relevarea unei laturi fundamentale în înzestrarea artistică a prozatorului timișorean.

lect. DOINA BABEU

Și... Ștefan Popa „Vitrina... cu ironii”

MATTÉNYI ERIK
„Capcana de beton”

ION MEIȚOIU
„Porțile nordului”

MIRCEA ICHIM
„Ieșirea din crisalidă”

CORNELIU ȘTEFANACHE
„Speranța care ne rămîne”

Ca semn al prețurii noastre pentru munca colegilor clujeni, aflați în tabăra de la Bușteni, reproducem mai jos o parte din „gazeta de perete” (cu statut de revistă), „opera” grupului „Ars amatoria”, descins din cenaclul „Amfiteatrul artelor”.

Textele, pe lingă calitățile lor literare, denotă un umor fin și demonstrează, dacă mai e nevoie, că vacanța înseamnă voie bună și relaxare.

CRITICA LITERARĂ

LA UMBRA CĂRȚILOR ÎN FLOARE

Cărțile în floare sînt acele cărți care dau să înflorească înainte de vreme, adică — vorba lui Proust care l-a influențat pe criticul român — sînt niște cărți versate care știu ce vor și nu așteaptă să înflorească de tot. Autorul acestei cărți ne vorbește despre niște cărți care înflorește într-una, aproape înconștient, avînd ca motto celebrele cuvinte ale lui Blaga: „Risipei se dedă florarul”. Florarul, se înțelege de la sine, e acel autor care scrie despre cărțile care înflorește într-una și rămîn veșnic înflorite, adică niște cărți deschise tuturor, așteptînd să fie cîmpionate. Cărțile în floare sînt mai întotdeauna, ediții „princeps”, ediții neuzate, fiindcă n-au trecut prin minile cititorului.

Se înțelege că singurul cititor rămîne Corneliu Ungureanu care citește cărțile în floare la umbră, meditînd profund la fiecare carte epuizată. Un astfel de destin este foarte complicat fiindcă el, Corneliu Ungureanu, trebuie să apeleze la floarea cărților care duc în ispită cu carte cu tot.

RADU C. TEPOSU

POEZIE

Mara Nicoară: „Inorogul la nevoie se cunoaște”

Versul: „cîtă angoasă, atîta dramă”, se dovedește antologic. Meritul ei este de a trece grațios („piș-piș” ar zice Al. Piru: „PANARAMA...”) de la drama

umanității la nefericirile legate de o rană mai veche (lovitură de copită): „Eu trebuia să ademenesc inorogul alb / Hai, vino, vino / Te așteaptă dragostea / El venea evident așîțat / De-atîta așteptat” / Poeta înfruntă animalul cu stoicism: „Fie ce-o fi!”. Poeta demonstrează încă o dată, dacă mai era nevoie, că adevărata poezie se scrie cu sînge. Ciclul „Din noaptea nunții”, o dovedește cu prisosință.

Drama, căci drama e vizibilă de la o poștă, derivă dintr-un acut sentiment de frustrare, în care invocă biblică: „Lăsați inorogii să vină la mine”, e fericit completată de maxima-aforistică: „nenea inorogule, ce tare tropotim noi doi”.

Recunoscutele calități atletice ale versului nicorean (specialist în liceu la 100 m spate), nu sînt de natură să anuleze întrebarea ridicată de versul: „Ce credeți, victima era el sau eu?” Concluzia noastră nu e chiar nouă, de aceea subscriem și noi la autoritatea contraților: „Valoarea cărții stă între copertile ei” (Șerban Cioculescu: „Opere omlete”, Ed. Ion Creangă, 1981).

PATREL BERCEANU

CRONICA LITERARĂ

COGNITO de Eugen Barbu

După „Groapa” (ed. I), „Groapa” (ed. II) și „Groapa” (ed. VII), Eugen Barbu se publică cu noua sa carte „Cognito”. Frescă de mari dimensiuni (30x40), romanul investighează o vreme tulbură, epoca în care „Ripensia” Timișoara cîștiga și campionatul și Cupa. Eroul său, un fel de Childe Harold circumscris într-un spațiu autohton, este Tească Titî, cunoscut în carte sub denumirea conspirativă de „Cognito”.

Născut dintr-un tată nevoias și-o mamă ca tata, Cognito duce o existență retrasă, muncind pe brînci ca să-și cîștige o pîne-două.

Ca un nou personaj balzacian, el urcă treptele societății pînă la Bacău. Tească Titî este în fond un neînțeles, un „homo tragicus”, pe unde trece lasă numai victime (U. Cluj, F.C.M. Galați, Șoimii Sibiu, Steaua). Eroul sfîrșește prost, la Craiova, în vestiare, unde, după ce bate într-o scenă aproape naturalistă maseurul și stopeerul stînga, este lînsat de către autor, ajutat de populația locală.

Romanul este scris trei sters-turi în franceză și spaniolă, ca la meciul România — Spania (0-6).

„Cognito”, această carte pe care o așteptăm cu toții în librării, se încheie cu premiul Uniunii Scriitorilor.

IOAN YPSILANT

Topul organului literar

Mia Braia: A căzut frunza peste mine
Ioana Radu: Din ce în ce mai rar
Constanța Cimpeanu: S-au scuturat toți.
Jean Dolănescu: Je suis parti comme militaire
Irène Loghin: Mă pretine eu sau tu
Dumitru Sopon: Mă spălăi de dimineață
Sofia Vicoveanca: Inclément ești, nea Vasili
Angela Moldovan: Mi-am luat fiș de la shop

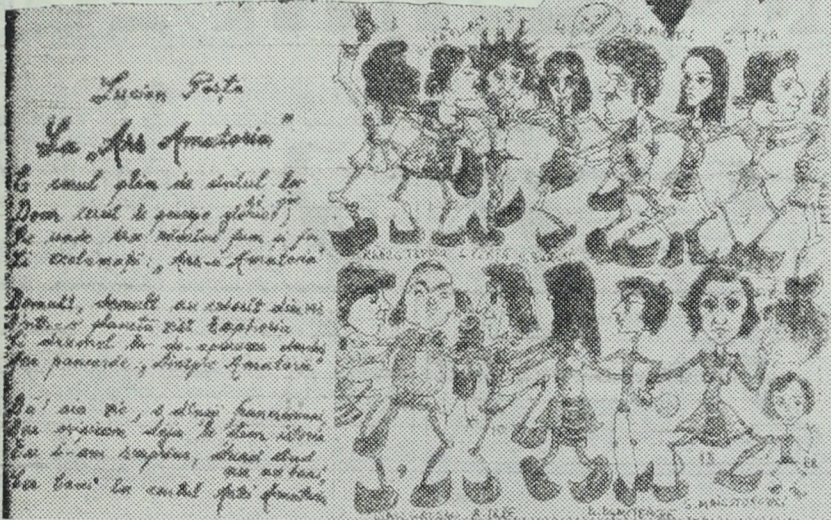
Prozatorul Mihai Tatuleci s-a întîlnit, azi, în holul vilei „Florica” cu tervenții lui admiratori. Prezența a fost obligatorie. Dinu Sărau se întîlnește il-nic la redacția revistei „Flacăra” cu niște țărani.

Căutatul poet Traian Iancu nu s-a întîlnit nici pînă la ora asta cu ceea ce înseamnă valoare în literatură.

RĂȚIUNE, FII DEȘTEAPTĂ!

ORGANUL LITERAR

REVISTĂ UNICĂ AGRUPULUI ARS-AMATOR ET COMP. CIA

Mode și moduri

Iluzia culorilor

Din vară și pînă în iarnă, un șir de întrebări se leagă cu semnul pretențios al artistului, care cu o paletă în mînă și cu o pensulă în cealaltă, dă note lumii, dă calificative gusturilor celor mai pretențioase, sau se înșiră la gîtul unei pseudo-ființe, la care ne-am obișnuit să-i spunem „modă”.

Trecem prin anotimpuri, prin gânduri și prin fața oglinzilor. Pentru imaginea noastră din '77 — câteva noutăți. Casele de creație s-au oprit asupra siluetei „tub” care îngustează fără a fi strîmtă și asupra siluetei „T” — aceasta pentru lărgimea umerilor, realizată prin croieli raglan și chimono. Lungimea preferată pentru mîneci, va fi cea pînă la cot, și asta nu neapărat ca să ne plingem de „durerea cotului”, care, la urma urmei, ar putea deveni un bun punct vulnerabil.

Sursele mai importante de inspirație sînt: folclorul Orientului îndepărtat, caracterizat prin linii geometrice de la formele scurte derivate din cuburi, la halatele judo, la tunici cu linia dreaptă.

Se pare că moda a cam suferit de frig. De fapt, mantoul preferat acum este cel cu linia amplă, stil haină de călătorie, cu o lungime pînă sub genunchi, sau mai mare, chiar pentru iarnă.

Din folclorul românesc au fost preluate cu succes jacheta-luză de morar, sau cămașa țărănească cu pliuri ce pornesc din platcă, la fel ca și vesta gen cojoc.

Aspectul vestimentar tot mai dorit în ultimul timp, este cel al tricotelui manual, ca și utilizarea unor materiale rustice (aceasta în cadrul aspectului artizanal), apreciate fiind în mod deosebit jachetele din lînă cu pilozitate, asortate la fuste în clină, din tricot patent buclat, uni sau gen baiaderă. În acest sens, la Paris s-a inițiat organizarea unui „stand-laborator”, cu prilejul deschiderii „salonului de tricotate”, în care cinci dintre cei mai renumiți stilisti din Franța au expus creații experimentale, sintetizînd concepția lor personală.

Moda caută mereu. De la folclor, este capabilă să escaladeze munții cei mai înalți, culegînd decolore albul, albul tare, din soarele himalaian, pe care anul acesta îl combină cu insistență cu:

marin-roșu
verde-oranj
violet-liliachiu

De la noapte a furat negrul. Se pare că negrul va apare cu succes alături de oranj-verde sau alături de roșu-oranj (cam îndrăzneț)!

Pentru frazele culorilor sau poate, pentru poveștile lungi care în copilărie ne-au trezit visarea în palate tainice, lîngă oameni ciudați și cai înaripați, parizienii, veșnicii plini de inițiativă în acest sens, au expus colecții de desene realizate de tineri artiști din Japonia. Principala sursă de inspirație a constituit-o natura: peisaje cu arbori în manieră pointilistă, efecte de valuri ce se sparg realizate în degradeuri subtile, amfore, pești, nori estompați.

Desenele abstracte au reprezentat jocuri de linii, pete de culoare, efecte de hirtii lipite și rupte sau fals-ecosez, obținut prin îmbinarea unor crengi de bambus colorate.

Paleta coloristică, foarte bogată, a cuprins pe lîngă culorile spectrului solar, tente armonizate de gri cu negru, verde strălucitor cu bronz, roșu aprins și nuanțe de portocaliu precum și pasteluri de la alb perlă, la roz diafan și verde diluat. Dacă moda seamănă a vis, ca-n basm, este pentru că a devenit o ființă capricioasă, mai mult ca de obicei, romantică și rea.

Sîntem aici la un pas de bucuria pe care singuri ne-o putem face oricît de rea ar fi. O să ne înțelegem și de data aceasta bine, cu ea. Mai așteptăm însă puțină zăpadă... și încă Soare!

LIA LUCIA PETRIC

COLEGIUM, SAU CONCERTUL REGAL

Cu ani în urmă practicat doar de cîțiva pionieri, folk-ul cunoaște de vreo cinci ani încoace o ascensiune care a depășit prin proporție chiar și entuziasmul formațiilor beat din anul 62-67. Folk-ul a devenit un adevărat fenomen a cărui dezvoltare nu cunoaște încă regres, numărul adeptilor înmulțindu-se asemenea elementelor unei reacții în lanț, dacă vreți. Un tânăr cu o gitară, câteva acorduri, versurile unui poet clasic și iată folk-istul. Voce, cunoașterea instrumentului, texte care să spună cu adevărat ceva se întîlnesc doar în cazurile mai fericite. Aceste cazuri sînt în minoritate față de armata de așa ziiși folk-iști ce practică doar Kitsch-ul. Dacă ne-am gândi la originalitate — un stil propriu, noi modalități de exprimare, texte care să pună niște probleme, să-ți solicite gîndirea, să fie angajate în sprijinul unei idei — numărul acestora ar fi foarte mic. Un afiș anunțînd muzică folk nu mai inspiră încredere, cu atît mai dificil să umpli o sală.

Un timp nu am luat în seamă nici cu numele Colegium-ului dar vîzînd că numele persistă pe afișele Casei de cultură studentești, mă încumet și surpriza, aveau

de
IOAN
BĂCĂLETE

Înainte de a vorbi de aceasta, câteva referiri la piesele cuprinse în prima parte a spectacolului. După Calendarul, Soare Negru, grupul prinde nerv în Omagiu, Al cincilea anotimp. O piesă deosebită Cîntec de stradă, se remarcă prin grațioasa introducere pianistică și nota de tristețe asemenea unei romanțe. Această piesă poate constitui cu ușurință banda sonoră a unui film, un punct de plecare pentru o piesă de jazz, muzică ușoară, sau blues.

Din nou evidențiat pianul în Paradox alături de vioară, gitară bas, percuție, dînd accente de „progressive”. Și piesa cea mai antrenantă, mai expresivă și sensibilă dar și cea mai bisată, Joc de copii. În imposibilitatea comunicării muzicii (spre regretul meu) voi reproduce versurile semnate Ștefan

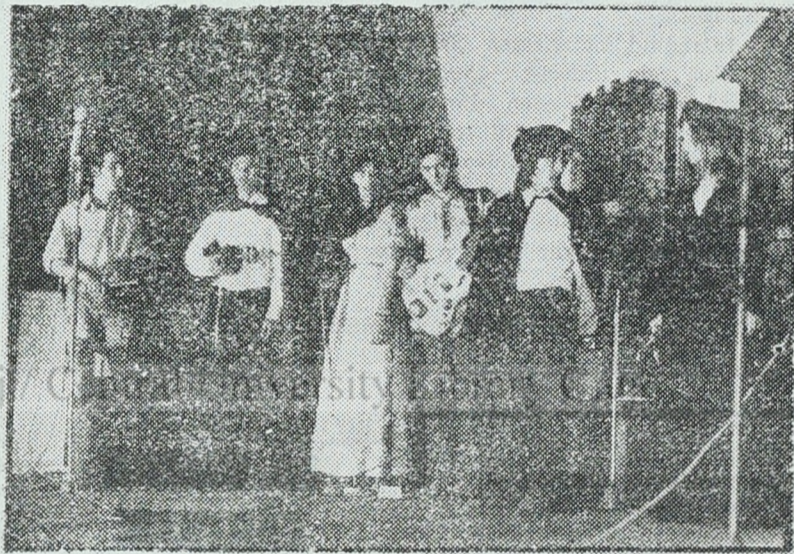
vinătoare, a regelui și cetei sale ce se întoarce cu voloșie în urma trofeului vînat. Dar... „Cîntă ceată geaba cîntă / Spre castel cu cerbute avinți / Moartea pe nimeni nu iartă / O eșarfă neagră în turn se arată / Soarta, întimplarea, oteră celui care a ucis partenerul căprioarei, pe perechea sa, regina moartă / Vai ce soartă, vai ce soartă / Soarta regelui e moartă / Geaba lacrimi, geaba plîns / Blestemul pădurii l-a ajuns. Se creează astfel un echilibru, natura în faptele ei neținînd cont de sălbăticiune, societate sau stare socială, animalele nu sînt simple zdrențe au dreptul la viață asemenea oamenilor, ambele născîndu-se egale în fața naturii. Ideea se desprinde din partea a treia, un epilog la celelalte două. O natură blestemată / Judecata nu ție dreaptă / Ochi pe ochi fără speranță / De-i coroană de o zdrență /

Abordînd o instrumentație bogată pentru acest gen, beneficiînd de voci a căror gingășie și posibilități trimite la Adina Dimitriu sau Marcela Saftiu, de texte ca cele a lui Ștefan Dandu — care nu numai că exprimă ceva, dar posedă și o filozofie a lor — Colegium au realizat o operă de nota 10. „Vinătoarea regală” nu este doar o simplă poveste medievală, ea ne aduce în atenție un grup de tineri entuziaști care încîntă spectatorul asemenea menestrelilor de altădată. primiți cu mare cinste la falnice castele.

Prezența lor epatează atît prin muzică, text, detalii scenice (decoruri și costume de epocă, lumini) cît și prin modestie. Notabile intervențiile vioarei I, lirismul flautului, basul secundat de percuția ascendentă, aportul discret dar măestrit al pianului, mobilitatea ghitarei, toate împletite abil cu cete trei voci. Muzica Colegium-ului depășește hotarele folk-ului, ea are ceva din muzica cultă „progressive” și mai ales pop

Îmi permit să încredințez tiparului numele acestor tineri minunați (În ordinea din foto): Florin Sădeanu (p.c) Teđi Vodă (p). Adrian Botezatu (v), Mariana Bălan (vl, voce), Dietrich Krauser (g.b) Marius Iacovania (lider, g. voc.), Dana Enache (fl. voc.), Adrian Oprea (blokflote, g. voc.).

Foto: HAMMERSCHLAG

să-mi producă satisfacție comparabilă cu cea a Festivalului de jazz sau concertelor lui Procol Harum. Mai revin și prind și o sonorizare bună, asigurată de Progresiv TM, dispar și cele câteva reproșuri datorate acesteia.

O formație cu media de vîrstă 19 ani, un an de existență dar și un spectacol propriu, unul de calitate într-un gen în care puțin reușesc să o facă. Evitînd căile facile, Colegium s-au constituit ca un grup folk întreprinzător în veșnică căutare. Nemulțumiți doar de câteva cîntece independente după luni de muncă dau naștere unei lucrări omogene, de întindere „Vinătoarea regală”.

Dandu și o fac cu emoție la amintirea vioiciunii și gingășiei interpretării. „Joc de copii / Nimeni nu l-a jucat / N-ai de unde să știi / Cine a cîștigat; // Și cei mari se joacă / Jocul lor e fatal / Iar noi cei de-o șchioapă / Jocul n-este banal / / Jocul nu e greu / Nu ne vom certa / L-om juca mereu / Nu-l vom înceta / / Jocul vi l-am spus / Unul urcă sus / Celălalt coboară / Jocul Babei carbe / Nimeni dintre noi / Nu-l gustă, nu-l soarbe / / Nu-l gustă, nu-l soarbe /

Revenind la Vinătoarea regală este povestea uciderii unui cerb la

Expresii banale

La insistențele lui Gigel, fratele său mai mare depăna firul ultimului basm. Ajuns la final își îndreaptă privirea spre fotoliul frățiorului său, dar Gigel dispăruse... „Il furase somnul”.

Ajunse din urmă grupul amicilor care tocmai se opriseră pentru a asculta un banc. După hohotele de ris care au urmat, au plecat mai departe. Doar el constată cu stupeoare că picioarele nu-l mai ascultă, tîlpile parcă-i intraseră în pămînt... „S-a prins”.

Trecea nepăsător pe sub ferestrele căminului 15 C. Deodată, un val îl lovi în față iar hainele ude i se lipiră de trup... „Turna cu găleata”.

TIBOR VIRAG

AVENTURILE LUI MITICA?

De Popa 5/6

Tineretul lumii și lumea albului care ucide

Intr-o perioadă cind heroina, cocaina, drogurile în general, au-și găsiseră loc în mintea și trupurile celor care căutau neantul, zborul, lumea apocaliptică a „beției albe”, consumarea băuturilor alcoolice a fost privită ca a armă amenințătoare, îndreptată asupra omenirii. Reacția imediată fiind interzicerea prin lege, în majoritatea țărilor în care fenomenul luase amploare, a fabricării și consumului de alcool.

Apariția drogurilor are loc pe fundalul unei societăți capitaliste, care oferă, ca o dureroasă realitate, șomajul, recesiunea, inflația, decalajele prea mari. Astăzi, omul în vîrstă, care merge clătîniindu-se pe stradă, găsește numai zimbete indulgente. Degetul acuzator caută în generația tină. Aici pătrunde prin seducție sau forță, teribilul flagel, semănaînd, adeseori, în jur moartea. Căci să nu uităm de Sharon Tate, Jimi Hendrix, Brian Jones, Janis Joplin. Victime, direct sau indirect ale drogurilor, care, după cum afirmă experții americani, împreună cu ura rasială sînt esențial vinovate de extensia dezordinii. Și cifrele vorbesc: American Bar Association arată că între o treime și jumătate din numărul hoților și criminalilor sînt consumatori de droguri, cîștigînd adepți chiar și după zidurile închisorii. Astfel la Stillwater Prison, dintre cei 30,6% care consumau zilnic băuturi alcoolice înainte de a păși în închisoare, 17,5% le-au înlocuit cu marijuana.

Alarmant însă, la acest fenomen, este că pentru creșterea cu 111% a ratei crimei din 1963, s-a mărit și ponderea celor de 15-25 de ani, jumătatea celor arestați fiind sub 25 de ani, mare parte din ei fiind la comiterea infracțiunii sub influența halucinogenelor sau a băuturilor alcoolice.

Zecile de mii de toxicomani din Los Angeles, orașul cu 17 atentate și crime în fiecare ceas, 115 furturi de automobile, 258 spargerii pe zi, 15 sinucideri, 83 violuri, 410 șantaje, Rio de Janeiro, New York, peste ocean Amsterdam, își îngroașă, în permanență, rîndurile. Și oare cum nu, în condițiile apariției unor noi droguri, mult mai ieftine decît tradiționala heroină, cum este qualone, care, la doze mari,

de
EMERIC
SZEKELY

nu se pretează la dezintoxicare fiind și totalmente depresiv, sau heroină amestecată cu chinină, răspîndindu-se și zvonul efectului terapeutic (!) al acestui primejdios praf alb. Toate aceste droguri sînt totuși foarte scumpe față de așa numitul „zeu-albastru”, LSD-ul, pentru a cărui fabricare este suficient să fii student la chimie sau practicant la o farmacie, 100 de dolari fiind suficienți pentru fabricarea a 20.000 de porții de LSD.

La o atare răspîndire a halucinogenelor în masa tineretului, cit și a celorlalți factori, recesiunea, posibilitatea redusă a tînărului de a profesa în meseria în care a fost pregătit — la Universitatea Wisconsin mai puțin de jumătate din absolvenți au reușit să găsească o slujbă de specialitate, inflația, programele televiziunii și cinematograful, care îmbracă în roz violența și agresivitatea, insecuritatea vieții, caracterul ei competitiv, amenințarea cataclismului nuclear, dezagregarea familiei, fac ca apariția în sinul tinerei generații a manifestărilor antisociale să fie firească. San Francisco, orașul care te învăluie la ora zece dimineața cu aburii de alcool ai tinerilor „afumați” de pe Market, își definește perfect adepții curentului hippy, legați pentru todeauna de cartierele orașului, în ghidul care servește turistului sosit de curînd: „...loc inundat de ratați profesioniști, huligani nevrotici, copii fugiți din suburbii, alcoolici, dopați, huligani de toate culorile”.

Noua lovitură, desigur nu și ultima, care șochează generația secolului nostru se numește STRIKING. Studenții ai campusurilor universitare din Califor-

nia, își afirmă, prin fapte, dorința de a merge în public fără veșminte. Spectacolul anunțat dinainte, este urmărit de sute de ochi. Ușa se deschide, cițiva studenți și studente fug dezbrăcați la clădirea de alături. Fug, pentru că astfel legea nu-i pedepsește.

Alarmată, opinia publică ia inițiativă. În cadrul O.M.S. s-a creat a comisie, nenumerate manifestări științifice, presa și televiziunea luptă și ele pentru a combate drogul, cel care este cel mai palpabil dintre toți factorii care determină aceste manifestări anormale, antisociale. Apar centre de dezintoxicare la New York, San Francisco, Los Angeles cit și în alte orașe ale Americii. Statistica celor internați în aceste clinici stă ca pleoară pentru intensificarea atacurilor împotriva acestei „beții albe”. La Phoenix House din Manhattan (New York) se aplică terapia și programul de educație și reabilitare socială, unor persoane între 10 și 70 de ani, din care jumătate (!) sînt tineri sub 21 de ani (o pătrime femei). La clinica din San Francisco, „Detox”, situația este și mai sugestivă: din 900 internați pe an, 3/4 au 20 de ani, 15% plecînd complet vindecați, 17% dezintoxicați.

Dintre cei vindecați complet, marea majoritate a formează fetele de cca. 25 de ani cu studii superioare.

Bătălia continuă pentru ca flăcările transformate în sunete, visurile colorate care te poartă, te transformă, mîinile alungite la infinit, să devină un tribut pe care, nedorindu-și, lumea l-a plătit unei contemporaneități în care dragostea pentru realitate, viața sănătoasă, și-a găsit un mediu propice în majoritatea tineretului lumii, în tineretul patriei noastre căruia i s-a creat, propriu societății noastre socialiste, condiții materiale, sociale, culturale, punînd astfel o prăpastie de netrecut spre cumplita fantasmă, drogul, care își cerne oroarea și putreziciunea asupra unei lumi care îi refuză, irevocabil, prezența.

SUSPIN

Un pas-nainte, doi pași-napoi!

Un pas făcut cu stîngul sau dreptul, urmat de altul asemănător și totdeauna alternativ, înseamnă mișcare. Dacă se face, nu ca să ajungi mai repede, sau să nu întîrzi, la cursuri sau întîlnire, nu ca să prinzi un loc mai în față la coada de la „Expresul bulgărilor de zăpadă”, nu ca să te ferești de înghesuiala de la discoteca „U”, nu ca să... ea înseamnă mișcare sportivă.

O faci singur, în doi, în trei, în ciți, cite vrei! Se spune că ai făcut sport de masă. Ce ascunde acest cuvînt indicat ca remediu al sedentarismului, bolilor de inimă, surmenajului și... greutății excesive? A face sport de masă înseamnă, în primul rînd, a te mișca, a-ți pune vigoarea tineretului în slujba efortului fizic, a te angaja într-o întrecere cu cei din jur, nu neapărat pentru a le arăta că ești mai bun, ci mai ales de a-ți demonstra încă odată, ție, că ești capabil de mai mult.

Sport de masă înseamnă simpla alergare pe aleile complexului, miuțele de pe spațiul de parcare, entuziasmele concursuri inter grupe sau pe facultăți. Și primul pas e un pas înainte căci este de remarcat amploarea competițiilor sportive la Facultatea de electrotehnică, mecanică, Inginerie chimică sau într-un cadru și mai propice: căminul. La căminul 2C, de exemplu, e în faza finală campionatul de șah și cel de fotbal, intercamere.

E îmbucurător numărul mare de studenți participanți la competiții, mai ales din rîndul

celor de anul I, obsedați de acele taloane de participare. Și să nu uităm mișcarea turistică, prilej de a face sport, de a cunoaște că avem o țară ca în povești și mai ales un mijloc plăcut de recreere. Și dacă multe ore de sport nu s-ar constitui doar ca simple acte de... prezență atunci am putea spune doar lucruri frumoase!

Avem însă un pas înapoi, un pas colectiv pe care-l fac fetele în fața teribilului cuvînt: mișcare sportivă. Dacă ne gîndim la sănătatea și silueta lor le facem o chemare: Haideți fetelor la joc! E spre binele tuturor.

Al doilea pas înapoi trebuie făcut datorită existenței unor condiții obiective: insuficiența bazelor sportive. Doar prin muncă patriotică (vezi sala de sport de la Baza II și noua față a Bazei III) și mai mult interes din partea organelor de resort se poate realiza ceva util!

Dar nu în situația în care studenților de la „POLI” nu li se permite să folosească terenurile de la „U” cînd acestea sînt libere! (nu de alta dar îmi aduc aminte că la o partidă a anului meu, din campionatul pe Electrotehnică, am fost înlăturați de pe terenul UM., ocupat de noi în lipsă de altceva).

Sînt atîtea de făcut! Și să nu uităm că „Daciada”, „Cupa Scînteii Tineretului” sînt adevărate competiții de masă!

Va veni primăvara. Aerul cald, plin de mirisme ne va îndemna la „joacă”. Haideți să dăm mîna cu mîna, studenții și studente și să o pornim vioi spre arene și stadioane, să zburdăm plini de tineretea care o purtăm în trupurile noastre sănătoase!

GHEORGHE CRIȘAN
Electrotehnică, anul II

Foto: GH. TĂRȚAN

Flash ■ Flash ■ Flash ■ Flash

EDITORIAL EXTERN

Veșnic purta la el o carte de anecdote. Din cînd în cînd o deschidea și rîdea. Frumoasă este viața... domnule!

★

Acest perpetuum mobile funcționează cu apă. Desigur, s-a dovedit științific, că este vorba de apă de ploaie.

☆

S-a gîndit să încerce marea cu degetul. Inocentul! Nu știa că sînt pești: de exemplu rechinii.

CERC

Din viață se naște pasiunea, pentru ca apoi pasiunea să-ți dea... viață.

☆

Cu cît începi mai bine e mai greu să continui.

CINSTE

Era un om corect pentru că-și citea gîndurile fără greșală.

DROGUL

Pentru a-și întări poziția în societate se însură. Cu Fata-Morgana.

SCRIITOR

I s-a stricat mașina de scris. Cu alte cuvinte a rămas în pănă.

SEMNAL DE TREZIRE

Visul ț-i vei materializa doar atunci cînd te vei trezi din visare.

ETERNITATE

A fost odată, ca niciodată, cînd poarta spre nemurire avea balamale ce trebuiau unse...

RECIPROCA

La nevoie ț se ivesc prietenii, deci la bucurie se ivesc dușmanii!? Fraza ar fi fost complet eronată dacă n-ar fi existat invidia.

☆

Nevoia naște prietenii.

BALANȚA

Pe un taler era dreptatea, pe celălalt greutatea. Astfel dreptatea a rămas deasupra tuturor greutateților.

CAPITALURI

Destul se cheamă cînd ajunge tuturor, nu numai ție!

Emeric Székely

Mecanică, anul III.

În vatra de joc și bocet a satului s-a jersut, vreme de sute și sute de ani cultura noastră populară ca strădanie și ca izbutință a omului de a se pune în acord cu viața și cu lumea, cu semenul său și cu natura împrejmuitoare. Aci stă temeiul unității creației folclorice cu viața creatorilor ei. Vatra a fost locul de joc și bocet a satului sau, cu vorbe bănașene, acolo s-a tors această viață și această cultură între a cînta și a se cînta, cu vremelnice încântări și descîntări. De se naște un copil, ori de-î altă bucurie, lumea cîntă; iar de moare cineva aceeași lume se cîntă, se cîntă pe sine ca și cum din trupul și sufletul ei s-a înfîmplat să se rupă o viață și să cadă.

Împăratul murea și învia de bucurie spune basmul Tinerețe fără bătrînețe și viață fără moarte, adică împăratul se cînta și cînta.

Acolo căderea este „o vorbă afundă”, iar viața, cît e viață trebuie să ia aminte la acest cuvînt: în miezul lui ce se cade și fără să atingă hotarul cprît al lui nu se cade se întinde și stă viața omului cumsecade, totuna cu a omului de omenie.

Nu se cade să blestemi, nu se cade să-ți urăști semenul, nu se cade să ai dușmani. Nu se cad atîtea lucruri te fac lumea urîtă, cîte fac lumea ne-lume, nu se cade Urîtul lumii. Dintre toate cîte sînt sau cîte pot să fie, numai omul, singur el, poate și trebuie să devină Cumsecade. Toate celelalte, fără el, sînt dacă sînt și nu sînt dacă nu sînt, dar nu se cade să le vorbim de rău. Nu se cade pentru că nu se cuvîne motivează printr-o cauzalitate interioară nu atît înțelepciunea populară, cît mai ales logica. Iar vorba se cuvîne, de obrșie latinească s-a însoțit în moștenirea limbii cu cuvîntul „cuvînt” (lat.

convenio > cuvinte; conventum > cuvînt).

Chiar și fugarele exemple conturează hotărnicia înțeleaptă a vieții omului de la noi: se cade, nu se cade, cumsecade coboară ele inese în cuvînt, cad, adică, în cuvînt.

Așadar, se cade și se cuvîne ca lucru-

există vorbă mai grea decît „veni-i-ar numai numele”.

Și cam tot în tărîmul lui „acolo și nici acolo” „atunci și nici atunci” din descîntec crece și rădăcinile lui „odată ca niciodată”, interesante împăcări de contrarii în descîntec și basm, împăcări duse pe necuprinse întinderi. Fi-

rile și făpturile lumii, ca și cînd ar ști cum grăiește Înțeleptul Eminescu:

... „Au nu sînt toate-asemine Fiiinței ce nu moare”

Pentru a-l împiedica să plece în căutarea făgăduinței întru care s-a născut, împăratul și curtenii îi făgăduiesc domina în împărăție și cununia cu cea mai frumoasă împărăteasă de sub soare Și Făt-Frumos nu primește ca și cum ar ști cîntecul-descîntec al Mioriței care tînuie și apoi destăinuie că „mîndra crăiasă, a lumii mireasă” este Moartea.

Iar Făt-Frumos nu s-a născut pentru a se cununa cu ea și nu vrea, nici nu poate să intre în rotirea cea nesfîrșită a lumii, unde, precum spune Eminescu „toți se nasc spre a muri / Și mor spre a se naște”.

El pleacă din împărăția tatălui său prin pustietate, lăsîndu-i pe cei de-acasă cu lacrimile-n ochi, privind în urma lui spre răsărit, exact așa cum privesc și se cîntă femeile, afară, la ferestrele de la căpătiul mortului, în zori, înainte de răsăritul soarelui:

„Zorilor,
Voi, surorilor,
Voi, nu vă grăbiți
Ca să răsăriți”

pentru a întîrzia drumul cel mare al „dalbului de pribeag”, pentru a se amîna ruptura, căderea acestuia „din lumea cu dor în cea fără dor”.

Iar încercările celui care părăsește lumea în chip năprasnic, adică peste legile firii sînt grele ca niște blesteme.

În cercetările de teren am găsit atestate la Topolovăț două cîntece, o baladă și un vechi cîntec de leagăn. În amîndouă, o mamă își blestemă fiul.

VIOREL I. BOLDUREANU

Limba, comunicare, artă

Scolii din Topolovăț, la 200 de ani

III. Unitatea de tip etno-cultural a creației folclorice

rile și făpturile să-și aibe rînduiala în numele lor, acolo au căzut ele, iar despărțirea lor de nume este însăși nărulrea rînduialii lumii. O variantă din Ardeal a Mioriței spune că cei doi cio-bani ucigași — făptuitori de faptă năprasnică — numără banii urgisiti” pe margina subii / la lumina lunii / sub lumina lumii”.

Răul și boala și orice năprasnicie sînt trimise în locuri fără nume, în timpul fără nume „acolo și nici acolo” pentru a mai veni „atunci și nici atunci”, sînt trimise în afurisenie; și nu

îndcă și descîntecul și basmele s-au rostuit (s-au rostit pentru a-și afla rostul) cu scopul de a salva și a păstra rînduiala lumii (echilibrul lumii).

Împăratul murea și învia de bucurie, cînta și se cînta, fiindcă avea fiu pe Făt-Frumos, cel care avea să caute viața fără moarte și tinerețea fără bătrînețe și care „era înțelept ca Solomon împărat”. Numai că, dacă Înțeleptul Solomon plîngea deșertăciunea tuturor celor ce sînt, Făt-Frumos este născut cu făgăduința de a se ridica peste legile firii și stă în bună înțelegere cu lucru-

Zestrea de piatră sau... portretul unei pasiuni

Maistrul miner, acum la pensie, Constantin Gruiescu este apreciat ca fiind unul dintre cei mai „bogați” colecționari de minerale estetice din Europa. În decursul a 30 de ani de pasiune a adunat o colecție de peste 4000 de minerale de o certă valoare științifică și documentară.

Privind acest om modest, simplu, la miinile sale cizelate în iubirea pietrelor, iubire căreia i-a închinat viața, mă gîndeam la Brîncuși și el un mare iubitor al pietrelor.

Constantin Gruiescu descoperă piatra care-și plînge urmele primordiale: „El este încă pe drum printre modelele începuturilor”.

— „Frumos este oriunde” — îmi spunea „Trebuie să-l cauți, să-l găsești, să sperii în el, mereu renăscut în credință și mai ales să-l slujești...”

— M-am născut și am crescut dintr-o familie de mi-

neri. Meseria am moștenit-o din tată-n fiu și odată cu ea, mică dar frumoasă, colecția de minerale și această mare pasiune.

Am văzut pentru întia oară miracolul pietrelor neînsuflețite în adîncurile întunecate ale pămîntului. Le-am scos la lumină și le-am iubit, pentru că făceau parte din viața mea, din bucuriile vieții mele. Îmi amintesc chiar și acum care au fost primele pietre adunate cu mina mea: o calcită din cariera Iuliana și un granat androlitic, brun deschis, cristalizat sub formă duodecaedrică, cu fețele romboidale. Acestea au fost și primele mele stimulente. Apoi a urmat totul. Nu mi-a fost niciodată teamă și niciodată nu mi-a fost prea greu. Acum cîțiva ani am reușit să descopăr un aragonit, formă coraligenă într-o groță mare, unde blocurile erau dislocate.

După ce m-am retras cu cele trei pietre scoase dintr-o urnă, s-a prăbușit în urma mea un bloc ce putea să mă prindă acolo. De atunci anuț de fiecare dată locul unde plec...

Și ca și oricărui om, mi s-a întîmplat și mie să obosesc. Dar parcă mă chema mereu, de undeva din adîncuri, taina pietrelor.

Din activitatea mea de colecționar nu cred că aș putea să vă spun prea multe lucruri interesante.

În 1976 am organizat o expoziție personală la Muzeul din Reșița, am fost invitat să particip la expoziția organizată de Universitatea din Bonn și la cea a minerologilor din Basel.

Am mai participat la o expediție geologică a Universității din Szeged (R. P. Ungară).

Aș fi vrut ca oamenii să cunoască și să iubească „miracolul” pietrelor din mină. Din bogăția mea am dat Muzeului Național din București (strada Kiselef) 1.700 de exemplare, Muzeului din Constanța, 400 de exemplare. Universității din Timișoara, 400 de exemplare. De fapt legăturile mele cu Universitatea din Timișoara sînt dintre cele mai fructuoase. Nu demult am făcut în cadrul Universității o comunicare la un mineral descoperit recent: macă coaxială a cuarțului cu creșteri radiale. Este un mineral la care țin în mod deosebit și pe care l-am găsit la Ocna de Fier în zona superficială de oxidatie a corpului Delius...”

Vorbele curgeau molcom, parcă într-un timp condensat și parcă așteptam pasărea măiastră a lui Brîncuși să i se așeze lin pe umerii săi bătrînești.

Așa l-am cunoscut eu pe Constantin Gruiescu.

BABA MIRCEA
an I. Electro

(urmare din pagina 4.)

ȘEF LUCR. DR. ING. D. RADU

1. Sesiunea pentru mine înseamnă o verificare a modului în care studenții au înțeles și pot reproduce clar și autoritar cunoștințele transmise de profesor în cadrul orelor de predare. În același timp este o ocazie de mare bucurie și satisfacție, nu numai pentru studenți, dar și pentru profesor cînd constată că cei care au primit informațiile le redau la examen bine sau chiar cu completări.

2. S-ar crede că profesorul nu se pregătește pentru sesiune. Eu spun că și el se pregătește începînd cu formularea subiectelor pe biletele de examen în așa fel încît ele să fie cît mai clare, cît mai uniforme ca dificultate.

3. Sesiunea viitorului aș vedea-o astfel: studenții să fie examinați din porțiuni de curs predat cu o liberă alegere a momentelor de examinare. Examinarea să se facă astfel încît tot materialul predat să fie cunoscut pentru a dispărea impresia că a avut „noroc” la examen. Producția cere cunoștințe vaste și complete și de aceea studentul trebuie să stăpînească bine materialul predat de profesor.

PROF. DR. DOC. ING. A. NANU

1. Cu toate că sînt cadru didactic la această școală de peste 30 de ani, înaintea fiecărui examen am o senzație de emoție. De ce? Pentru că din răspunsurile studenților rezultă modul în care am reușit să transmit acestora cunoștințele de Tehnologia materialelor sau Bazele teoretice ale prelucrării prin tehnologii neconvenționale, discipline pe care le predau la Facultatea de mecanică.

Mă interesează în mod special modul în care studentul reușește să-și facă o imagine de sistem

asupra materiei predate și felul cum el gîndește să valorifice aceste cunoștințe.

După un examen se evidențiază categoric părți din cursurile predate care s-au însușit integral și părți la care unii studenți fac confuzii. Înseamnă că pentru viitor metodică predării acestor părți trebuie modificată.

Cînd studenții unei grupe sau ani de studii răspund frumos la examen, profesorul simte o deose-

SESIUNEA... EXAMINATORILOR

bită satisfacție, se simte cu datoria pe deplin îndeplinită. Cînd însă, situația este inversă, profesorul se simte și el nemulțumit și-și pune probleme de îmbunătățire imediată a stilului de predare.

În orice caz, în aceeași măsură și pentru student și pentru profesor, examenul este o verificare evidentă a cunoștințelor însușite respectiv a modului lor de prezentare.

2. Calificativul dat unui student reprezintă o medie ponderată a cunoștințelor însușite de student, a comportării sale la lucrările de laborator și a atitudinii sale față de disciplină (prezență la cursuri și lucrări, atenție, interes etc.).

La disciplinele predate fiecare student își calculează singur media. Se constată că la unii stu-

denți lucrările de laborator contribuie la mărirea mediei și la alții la coborîrea ei în comparație cu media calificativelor de la proba orală. Acest sistem face ca studentul să dea o importanță mai mare lucrărilor practice care fac parte integrantă din curs.

Din acest fel de notare rezultă necesitatea pregătirii examenului de către cadrele didactice. Fiecare student este analizat în parte de către profesor și asistentul care efectuează lucrările de laborator, pentru a-și face o imagine parțială justă asupra studentului.

Din cele prezentate rezultă că și profesorul își pregătește examenul, însă în alt mod decît studentul.

3. Cred că în viitorul mai îndepărtat examenul va consta din aprecierea rezultatelor obținute de student prin aplicarea cunoștințelor însușite la o temă concretă pe care profesorul o dă studentului. Tema de examen cred că va trebui dată studentului cu un „timp înaintea examinării” adică să i se dea studentului posibilitatea de a putea rezolva tema. Pentru obținerea de bune rezultate, studentul va trebui la un moment dat, să lucreze împreună cu cadrele didactice la rezolvarea temei. Urmărind în timp toată atitudinea și competența studentului la rezolvarea unor teme, se poate face o apreciere reală a competenței profesionale.

Acest lucru cere însă ca un cadru didactic să lucreze cu maximum 20—30 studenți. Numai așa un student se poate cunoaște și aprecia real.

Într-un viitor mai apropiat consider că la examen se va face un „compromis între actualul sistem de examinare (cu bilete) și cel al viitorului îndepărtat.

COLEGIUL DE REDACȚIE

LIVIU CRIȘAN (redactor șef), FRANCISC ALBERT, PETRU ANDEA, VALENTIN VIȘAN (redactor șef adjunct), VIOREL BOLDUREANU, GHEORGHE CRIȘAN (redactor șef adjunct), LIVIU NADIȘ (redactor șef adjunct), CRISTIAN TELESU

FORUM STUDENȚESC

Adresa redacției: Complexul studențesc, căminul 15, camera 1. Telefon: 2-19-45.
Permanența la sediu: zilnic între orele 20 și 22

COLECTIVUL DE REDACȚIE

IOAN BACĂLETE, MIRCEA BÎRSILĂ, IULIU KÔTELES, MIRELA LAZAR, LIA PETRIC, NELU PETRIȘ, MARCEL SAMĂNTĂ, RODICA STOE, EMERIC SZEKELY, GAVRIL TARCZA, RADU TODORAN, Foto: GHEORGHE TÂRȚAN și CONSTANTIN DUMA. Prezentare grafică: ȘTEFAN POPA.